

Proletari din toate țările, uniți-oă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regională
București-Deva

Nr. 20 (208)

Anul VIII
16 mai 1959

Se înalță zidurile
noilor blocuri din
București...

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

Misiunea Conferinței de la Geneva

În ciuda unor dificultăți de ultim moment, create de puterile occidentale în legătură cu participarea la tratative a reprezentanților celor două state germane, la 11 mai, orele 18, s-a deschis în Palatul Națiunilor din Geneva Conferința miniștrilor Afacerilor Externe. Delegația Uniunii Sovietice este condusă de A. A. Gromiko, cea americană de C. Herter, delegația Angliei are în frunte pe Selwyn Lloyd, iar cea a Franței pe Couve de Murville. Delegația Republicii Democratice Germane, prezentă în sală, este condusă de ministrul Afacerilor Externe, Lothar Bolz, în timp ce ministrul de Externe al R.F.G., von Brentano, conduce delegația vest-germană de la... hotel.

În sesiunea de deschidere a luat cuvântul Dag Hammarskjöld, secretarul general al O.N.U., care a urât succes Conferinței, subliniind că lucrările ei au o importanță vitală pentru toate țările.

Într-adevăr, atenția opiniei publice mondiale se îndreaptă acum spre lucrările Conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe, popoarele Europei și întregii lumi cerând realizarea unor acorduri cu privire la înche-

ierea Tratatului de pace cu Germania și la reglementarea situației Berlinului occidental, spre micșorarea încordării internaționale.

Având în vedere aceste probleme care stau în fața Conferinței, delegația Uniunii Sovietice a relevat de la început necesitatea participării la actualele tratative a reprezentanților Poloniei și Cehoslovaciei. Aceasta nu este o simplă problemă de procedură, ci o chestiune de mare însemnătate politică. Cele două țări nu numai că sînt vecine directe ale Germaniei, dar fiind nu o dată victime ale militarismului german, ele sînt vital interesate în încheierea Tratatului de pace cu Germania și soluționarea problemei Berlinului occidental.

Rezolvarea acestei cereri intrutotul legitime și justificate a fost, însă, amînată, datorită poziției puterilor occidentale.

Omenirea așteaptă ca miniștrii Afacerilor Externe, întruniți la Geneva, să abordeze cu realism cele mai acute probleme ale situației internaționale și să creeze un climat favorabil întrunirii șefilor de guverne care ar trebui să urmeze actualei Conferințe.

Aspect de la deschiderea Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe. Se văd delegațiile U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței la masa rotundă; la cele două mese din fața acestora — delegațiile R. D. Germane și R.F. Germane. ↓

BUN SOSIT!

Oaspeți dragi din Republica Populară Democrată Coreeană ne vizitează țara. La invitația tovarășului I. Gh. Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., a sosit în țara noastră, într-o vizită de prietenie, tovarășul Ţoi En Ghen, președintele Prezidiului Adunării Populare Supreme a R. P. D. Coreene, și persoanele care-l însoțesc. Poporul nostru urează cu căldură înaltului oaspete din Coreea prietenă și persoanelor care-l însoțesc, tradiționalul: „Bun venit!”

In minut...! Un gram...! UN LEU...!

Reportaj de F. URSEANU

Titlul de mai sus — sugestiv și plastic — nu ne aparține. Ni l-au „împrumutat“ constructorii de utilaj petrolifer din Ploești. Cu aceste cuvinte, cazangii de „1 Mai“ au chemat la întrecere toate celelalte secții ale uzinei. Obiectivul? Cît mai multe economii. Economii de timp, de etale, de bani. Toate aceste economii urmărind un singur scop: reducerea prețului de cost la cel puțin 11,5 la sută.

★

Cum a pornit inițiativa? Ideea a născut într-o ședință de producție a secției cazangerie. În secția care, în ciuda numelui, are azi un profil cu totul nou: construcția în serie a celor mai moderne instalații de forare la mare adîncime — faimoasele și cășele 4.L.D.-uri care, păstrînd proporțiile, sînt un fel de turnuri Eiffel pliante.

Chemarea a pornit sub o lozincă cu totul deosebită, nouă și foarte precisă: un minut economisit la fiecare oră productivă; un gram de material economisit la fiecare 100 grame de produse; un leu economisit de fiecare muncitor pe zi, la cheltuielile de regie. În plus: fiecare tehnician să elaboreze, pînă la sfrîntul anului, o măsură tehnico-organizatorică cu eficacitate economică de minimum 1.000 de lei anual.

Cît pot aduce uzinei minutul, ramul și leul economisite? Lurul acesta l-au prevăzut inițiatorii întrecerii, înainte de a lansa chemarea către sutele de muncitori, ingineri și tehnicieni ai zinei.

Ne oprim, însă, la secția cazangerie, acolo de unde a pornit întrecerea. Ce și-au propus constructorii instalațiilor 4.L.D.? La minutul, gramul și leul economisite de ei să le aducă o economie anuală de 475.100 lei, este cea planificată. Suma aceasta reprezintă echivalentul costului de construcție a 14 apartamente pentru muncitori. Aceasta, doar într-o singură secție a uzinei!

Calculule de mai sus au fost făcute cu două luni în urmă. Rezultatele din prima etapă sînt pozitive pentru o serie de secții. Minutul, gramul și leul au adus în două luni economii de 152.000 lei secției forjă, 72.000 lei cazangeriei și 26.000 lei turnătoriei de fontă.

★

Problema suscitată, desigur, o înfruntăm: cum se pot câștiga mii

de ore economisind cîte un singur minut; tone de metal, economisind doar cîte un gram de fier sau oțel, și mii de lei, chivernisind cîte un singur leu?

— Nu-i prea complicat! — mi-a explicat inginerul Eugen Toma, care, lucrînd în colaborare cu comitetul de secție și cu inginerul Pîslaru, a contribuit și el la organizarea întrecerii.

— Vedeți — spune el — o piesă care e prevăzută să fie fabricată, să zicem, în 60 de minute. Atît e normată. Realizînd-o în 59 de minute, muncitorul a cîștigat un minut. În opt ore, cîștigă opt minute. Sînt însă sute și sute de muncitori, care, procedînd la fel, economisesc mii și mii de minute pe zi. Iar orele economisite devin ore productive.

— Cum se cîștigă un gram? Cam la fel — a continuat inginerul Toma. Piesa respectivă are în proiect o anumită mărime sau o anumită greutate specifică. Atît trebuie să fie de mare și atît trebuie să cîntărească, atunci cînd va fi terminată; tehnica nu admite nici un fel de toleranțe. Intervine, însă, adausul: acea cantitate de material care se prevede în plus și care se pierde la prelucrare. Ei bine, în interesul economiei, adausul acesta trebuie folosit cît mai rațional. Aici se poate cîștiga metal cu gramele și chiar cu kilogramele. Dar „gramul“ se mai poate cîștiga și altfel: „croind“ fierul sau tabla pentru piese, cît mai economicos, cu socoteală, în așa fel încît nici un centimetru de metal să nu rămînă nefolosit. În actuala întrecere, exemple de felul cum poate fi economisit oțelul ni le-au dat echipele de tineret: utemiștii din brigada lui Ion Zincă, a lui Alexandru Filitis, a lui Stere Florea ș.a. Într-o lună și jumătate, „gramul“ economisit de ei a adus 11.456 kg de oțel și tablă.

★

Acum e rîndul... leului. Cum poate fi el smuls în fiecare zi cheltuielilor de regie? Aici intervine conștiința și aprecierea fiecărui muncitor: mașina să nu funcționeze fără rost nici un singur minut, apa să nu fie risipită, șalterul de la curentul electric să nu rămînă deschis cînd nu e nevoie.

Tovarășul Cubrac, președintele comitetului sindical de secție

Iată cu ce echivalează reducerea prețului de cost cu numai 1% peste sarcina de plan...

de la cazangerie, prezent la discuție, e mai... generos:

— Angajamentul se referă la gram, la leu, la minut, dar dacă omul s-a pus să facă economii, le face peste angajamente. Iată-i pe Marin Gheorghită și brigada sa — adaugă președintele. Și-au stabilit singuri norma la operația de probare a sistemului de ridicare a turlor 4.L.D. Știți care era timpul prevăzut? 400 de ore pentru întreaga brigadă. Care-i acum timpul fixat de ei, după chemarea la întrecere? Numai 100 de ore! Gîndiți-vă cîte mii de minute au fost cîștigate așa, dintr-o dată! Cum? Printr-o inovație: brigada execută mai multe probe în același timp. Deci, de acum înainte, acesta-i timpul necesar pentru operația de probă. Nici brigada meșterului Petre Georgescu, șeful echipei de lăcătuși, nu s-a lăsat mai prejos. Și-a redus cu 200 de ore timpul de construcție cu tronsoane a turlor. Iar oamenii din brigada lui Tudor Dumitru, socotindu-și bine minutele, au cerut singuri reducerea timpului normat cu 20 la sută.

În turnătoria de fontă, l-am cunoscut pe Ene Vasile. De zece ani Ene face aceeași muncă: armează cu sîrmă formele în care se toarnă piesele. Asta-i specialitatea sa.

— Cum stați cu „gramul“ economisit?

— Cu gramul? — se miră Ene. Sînteți în urmă... Economia la sîrmă o facem acum cu kilogramul! Metoda? Recondiționăm o parte din sîrma folosită. N-o mai aruncăm după întrebuințare; o folosim și economisim astfel sîrmă nouă.

Și ca să demonstreze cu „acte“. Ene Vasile scoate din buzunar o notiță: socoteala progresivă a economiilor — ianuarie 1959: folosit 800 kg; februarie, numai 600 kg; martie, 550!

— În aprilie — adaugă el — abia am stabilit necesarul real de sîrmă: 400 kg!

Răspunsul lui Ene este al tuturor „armătorilor“. Răspunsul acesta la chemarea cazangilor se alătură rezultatelor obținute în întrecere de sutele de muncitori, ingineri și tehnicieni ai celei mai mari uzine românești producătoare de utilaj petrolifer.

9 MAI, ZIUA VICTORIEI

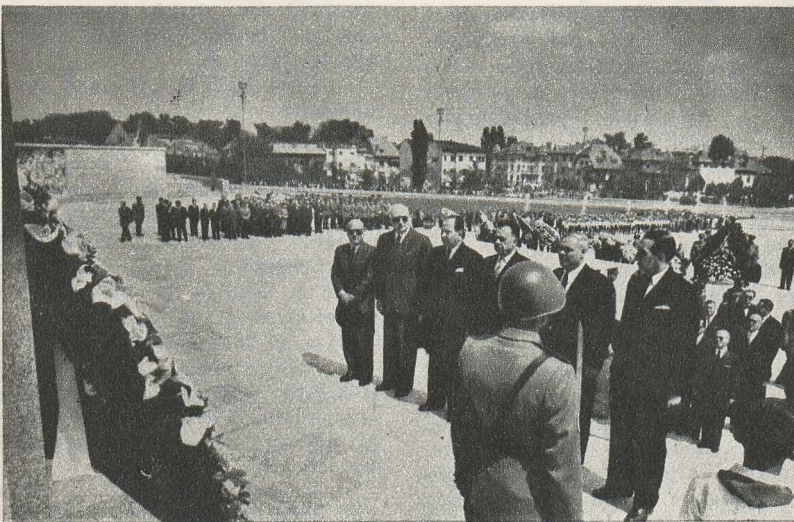
ÎN MEMORIA OSTAȘILOR CĂZUȚI ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA FASCISMULUI

La Monumentul Eroilor Patriei

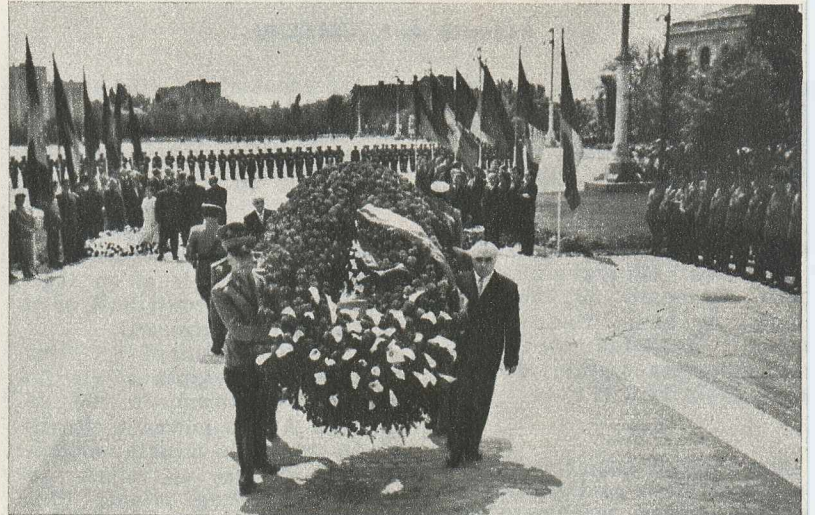
Au fost depuse coroane de flori din partea C. C. al P. M. R. și Consiliului de Miniștri, Prezidiului Marii Adunări Naționale, corpului diplomatic, Ministerului Forțelor Armate, Consiliului Central al Sindicatelor, C. C. al U. T. M., Comitetului orașenesc București al P. M. R. și Sfatului popular al Capitalei, Consiliului național al femeilor, Academiei R. P. Române, Consiliului general A. R. L. U. S., Comitetului național pentru apărarea păcii, delegațiilor sindicale de peste hotare care au participat la sărbătorirea zilei de 1 Mai, uzinelor „23 August”, „Mao Tze-dun”, „Tudor Vladimirescu”, „Semănătoarea”, complexului C. F. R. „Grivița Roșie”, fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” și a altor întreprinderi din Capitală.

In fotografie: Din partea C. C. al P. M. R. și a Consiliului de Miniștri, tovarășii general de armată Emil Bodnăraș și Petre Borilă, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, general colonel Leontin Sălăjan, ministrul Forțelor Armate, și Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe, au depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Patriei.

In fotografie: Reprezentanții corpului diplomatic (de la dreapta la stânga) Antonios Poumpouras — ambasadorul Greciei, Stoian Pavlov — ambasadorul R. P. Bulgaria, A. A. Epișev — ambasadorul Uniunii Sovietice, Celal Tevfik Karasapan — ambasadorul Turciei, Ernesto Piaggio — ministrul Argentinei, Pierre-François Brügger — ministrul Elveției — după depunerea coroanei de flori la Monumentul Eroilor Patriei.

La Monumentul Eroilor Sovietici

Au fost depuse coroane de flori din partea C. C. al P. M. R. și Consiliului de Miniștri, Prezidiului Marii Adunări Naționale, corpului diplomatic, Ministerului Forțelor Armate, Consiliului Central al Sindicatelor, C. C. al U. T. M., Comitetului orașenesc București al P. M. R. și Sfatului popular al Capitalei, Consiliului național al femeilor, Academiei R. P. Române, Consiliului general A. R. L. U. S., Comitetului național pentru apărarea păcii, delegațiilor sindicale de peste hotare care au participat la sărbătorirea zilei de 1 Mai, uzinelor „23 August”, „Mao Tze-dun”, „Tudor Vladimirescu”, „Semănătoarea”, complexului C. F. R. „Grivița Roșie”, fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” și a altor întreprinderi din Capitală.

In fotografie: Din partea C. C. al P. M. R. și a Consiliului de Miniștri, tovarășii general de armată Emil Bodnăraș și Petre Borilă, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, general colonel Leontin Sălăjan, ministrul Forțelor Armate, și Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe, au depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Sovietici.

La Cimitirul militar britanic

Au fost depuse coroane de flori din partea Consiliului de Miniștri al R. P. Române, Prezidiului Marii Adunări Naționale, corpului diplomatic, Ministerului Forțelor Armate, Sfatului popular regional București, Combinatului poligrafic „Casa Scintei”.

In fotografie: Depunerea coroanei de flori din partea Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. Române.

E ora 15. Pe stadion sînt 80.000 de amatori de fotbal. Printre ei se numără și soții Stan, care locuiesc în blocul 13, scara A. El e muncitor. Mai bine zis, fost muncitor, pentru că acum e scos din producție: studiază și e în preajma examenelor. Dar după ore și ore de studiu, destinderea pe stadion nu poate decît să-l ajute.

O ZI DE ODIHNĂ

Fotoreportaj de M. MİRZA (text), E. IAROVICI și S. STEINER (fotografii)

Însemnarea de față o voi începe cu un citat:
„Întrerupere temporară a unei activități în scopul recîștigării energiei, al refacerii forțelor; (stare sau timp de) repaus”

Este explicația pe care o dă Dicționarul limbii romîne contemporane noțiunii de odihnă.

Nu este nevoie să aveți o vîrstă prea înaintată, pentru a ști ce însemna odihna pentru majoritatea oamenilor din țara noastră, cu 15-20 de ani în urmă. Era, de fapt, o întrerupere de douăzeci și patru de ore a trudei de fiecare zi. Din fabrici, din uzine, din birouri oamenii muncii ieșeau extenuați și, în răstimpul unei zile — numite de odihnă — abia apucau să doarmă cîteva ore, să citească, eventual, un ziar sau să iasă în curtea casei din cartierul periferic în care locuiau, ca să se bucure de lumina generoasă a soarelui.

Sărmane zile de odihnă! Și nici atunci nu scăpa nimeni de grija zilei de mîine...

Dacă vorbim de ziua de odihnă din ultimii ani, noțiunea capătă un orizont mult mai larg — și explicația dicționarului apare incompletă.

În primul rînd, odihna este un drept consfințit în Constituția țării, chiar de acei care beneficiază de ea; în al doilea rînd, odihna e reală, pentru că este o expresie și a siguranței zilei de azi și de mîine; odihna înseamnă și bunăstare, pentru că ea nu se realizează decît cu un anumit nivel de trai, care există abia acum, în zilele noastre; odihna se întregeste numai cu veselia, destinderea și dragostea de viață, de care te poți bucura numai cînd știi că îți ții soarta în propriile tale mîini.

De aceea, cînd citiți în Dicționarul limbii romîne explicația noțiunii de odihnă și vreți să o raportați la zilele noastre, întregiți-o cu: siguranța, bunăstarea, veselia și dragostea de viață de care vă bucurați azi din plin...

Ca argument la cele scrise vin cîteva imagini surprinse de obiectivul aparatului fotografic într-o zi de odihnă — din zilele noastre — printre locatarii complexului III din cartierul Bucureștii Noi.

Printre ceferiști și în complexul III al cartierului Bucureștii Noi, Bujin e un nume cunoscut. De curînd ziarul „Lupta C.F.R.” a publicat un articol intitulat „Bujin, tatăl și fiul”. Bujin Nicolae (tatăl), montator la C.F.R., e decorat cu Ordinul Muncii cl. III, fiul, Ilie (în familie l se spune Lică), e strungar fruntaș. Locatarii l-au ales pe Bujin-tatăl președinte al comitetului de bloc. În ziua de odihnă în care l-am vizitat, tovarășul N. Bujin era ocupat cu musafirii și televizorul. (Blocul 11, scara C)

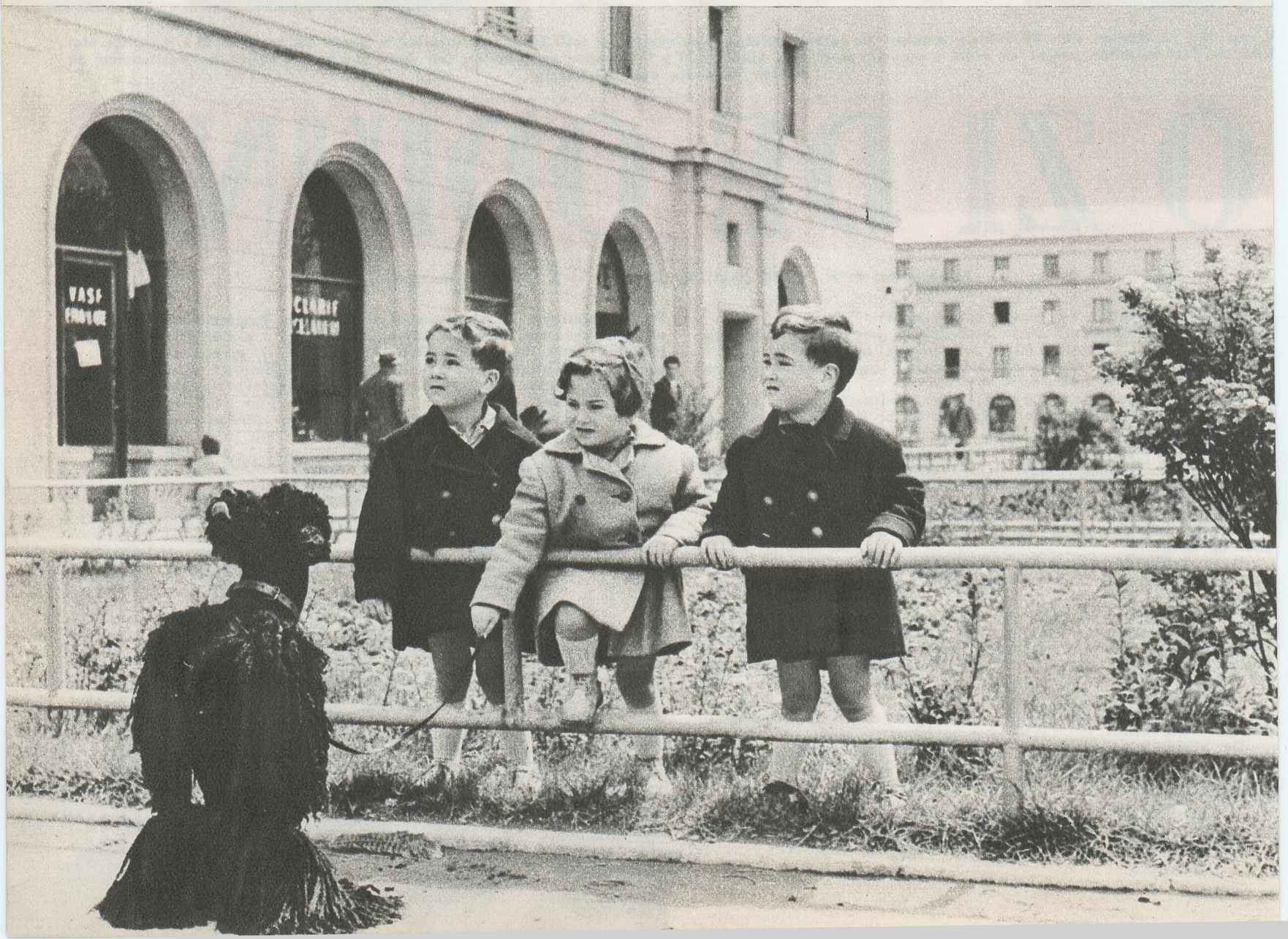

↑ Blocul 8, apartamentul soților Iacob: la orele 6 dimineața electricianul Iacob Dumitru împreună cu soția se urcă în autobuzul întreprinderii la care lucrează, plecând la Timișul de Sus. Cu tot drumul lung, o excursie de o zi la munte are calitatea de a fi reconfortantă.

Dimineața, printre panselele din fața blocurilor, reîntâlnim niște cunoștințe mai vechi ale cititorilor revistelor noastre: cei trei gemeni Lascu. După o săptămână de „activitate”, acum se odihnesc, jucându-se cu acest nemaipomenit câțel, care știe să facă „frumos”. Fotografia n-a putut să-l cuprindă și pe părinții micuților, care le supraveghează joaca și-l privesc cu mândrie firească. Pentru niște părinți este și acesta un mod de a te recrea. (Familia Lascu locuiește în blocul 11, scara D). ↓

Tovarășa Lotreanu Paula, din blocul nr. 1, e gospodină și studentă bursieră în anul doi la medicină. În această după-amiază tovarășa Paula ieșit din cartier, să facă o plimbă în Cișmigiu și, pe o astfel de vreme, păcat să nu faci și o fotografie. (în stînga).

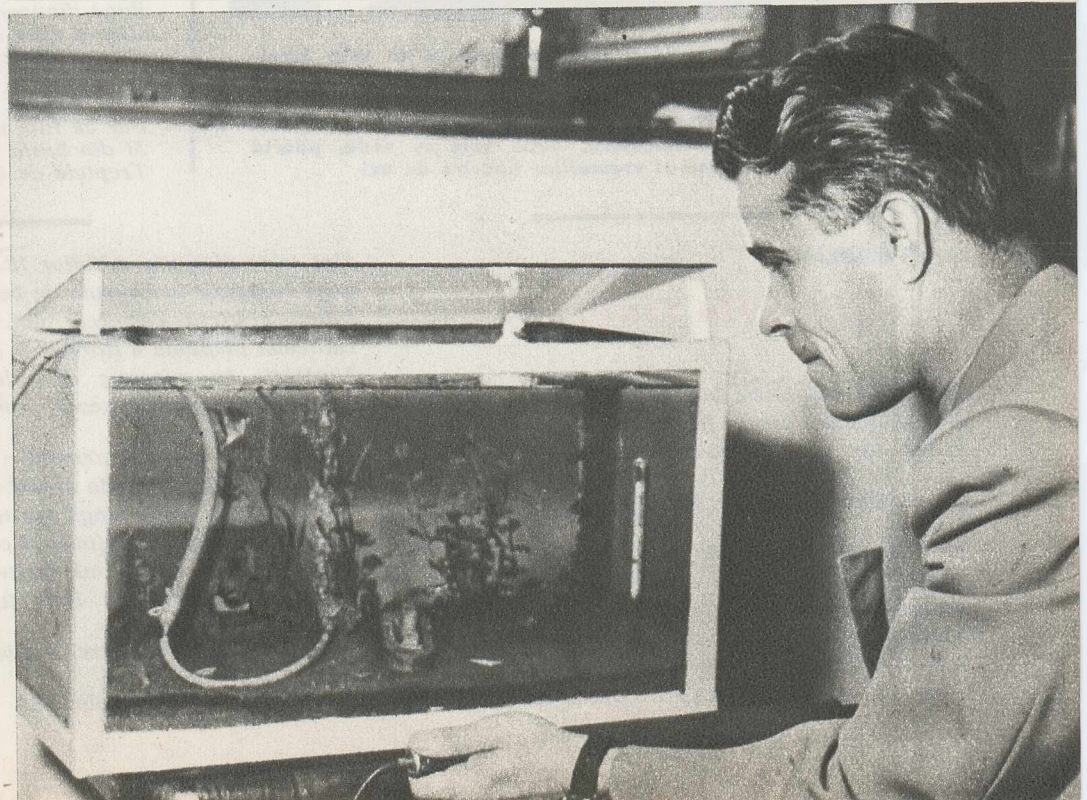

Copiii au plecat in excursie și a rămas singură cu nepoțica. Nicl nu știți ca de poezii frumoase a învățat Dorina de la bunicuța ei. Și bunicuțel — tovarășa Băjenaru Tinca, veche țesătoare — îl rid ochii de bucurie, cind o ascultă recitind „Căte-luș cu pălu'clet...” (Blocul 8, scara D).

Știți ce înseamnă „degetul 4”? După cite se pare este un exercițiu de vioară pentru începători. Tovarășa Budescu Marloara, care, la 19 ani, este ajutor de cadru didactic la școala 173 și se recrează învățind vioara, ar putea da mai multe explicații. (Blocul 1, scara A).

Budescu Natalia (stinga), elevă în clasa a X-a, la ora cind sora ei cîntă la vioară și alții se plimbă, lese de la Universitate, unde urmează cursurile de pregătire pentru examenul de maturitate. După cum se vede din fotografie, acest lucru nu-i strică buna dispoziție. Așa-i cind ai tot viitorul înainte.

În acest timp tatăl lor, Budescu Ioan, are preocupări nu mai puțin interesante: se ocupă de peștii din acvarium (cînd lucrează, se ocupă de avioane, deoarece e căpitan de aviație). Nu credeți, dar acum are de gînd să pedepsească — prin izolare — un peștișor, care, uitînd „bunele maniere”, și-a... mîncat confrății.

Cu toate că e abia ora 11 dimineața, sîntem la un spectacol. E vorba de... „Drumeții veseli”. Pe „scenă” îl întîlnim, în calitate de consultant științific, pe tovarășul Costescu Anton din blocul 13, iar în public, pe tovarășa Costescu cu... Costescu-junior, ...consultîndu-se asupra unei întrebări.

La Facultatea de Filozofie se organizează, ca și la alte facultăți, reuniuni tovarășești. La asemenea reuniuni participă cu plăcere și corpul profesoral. Iată-l (al doilea din stînga) pe tovarășul Cazangiu Alexandru, asistent la catedra de psihologie, în mijlocul unui grup de studenți. Atmosfera, după cum se vede, poartă semnele tinereții și vremurilor noastre de azi.

Adrian BELDEANU

Străzile tinere

Drepte, cu piepturile late ale zidurilor străzile tinere orbesc în fiecare zi.

Glasul lor are sonoritatea pașilor noștri pe caldarîmuri și a cîntecului îngînat voios în drumul spre fabrică.

Sub temeliele afunde ale străzilor tinere stăruie urmele vechilor clădiri năruite de obuze, cenușa încă fierbinte cu amintiri și jelanii, lacrimile de moloz ale caselor moarte. Străzile tinere în care locuim acum le-am ridicat asemenea unor corăbii urtașe și albe.

Sînt toate plămada minilor libere, oisul înfăptuit în coloane de beton și fericire. Iubim nesfîrșit camerele noi, balcoanele rotunde, catifeaua plăpîndă a florilor la ferestre, bucătăria cu mireșme de piine coaptă și fructe, gazonul — covor fermecat — pentru jocurile copiilor.

Aici o să ne creștem urmașii — sub bolțile de aur și de argint ale anotimpurilor. Nu vom lăsa să se stingă aceste străzi să îmbătrînească vestejindu-și culorile, zîmbetul. Vom izgoni cu brațe mlădioase, cu brațe puternice amenințarea războiului, îmbrățișînd trupul imaculat al păcii. Pentru ca străzile tinere, aidoma unor dimineți de adolescent, să nu mai fie ucise niciodată!

Violeta ZAMFIRESCU

Doină de Jiu

Drag îmi e să ies pe stele,
Drag îmi e să cînt pe afară.
Să pornesc pe firul apei,
Să mă legene prin țară
Tropotele murgului,
Doinele amurgului.

Satele cu cruci de lemn
Spre lumină să le-ndemn,
Să le cînt cum se prefac
Cartea cum le e pe plac,
Cum după mașini se-adună
Muncind brazdele-mpreună,
Cum nu-i om să mai se orea
Simbrișul altuia.
Traitul toți și-l schimbă rînd
Numai horele păstrînd
Țesături cu basme-n ele,
Borangicuri subțirele
Sau preo doină ce-o purta
Cîte-o dragoste cu ea.

Du-mă dor pe drumuri țară,
Că-mi uitai inima-n țară,
Poate n dealuri, lingă-o țîrlă,
Unde știu fișeul gîrlă.
Poate-n bălți unde tot plouă
Pe o orezârie nouă.
Ori pe cîmpul porumbac
De tutun și de bumbac.

Drag mi-e să-mi tot uit așa
Inima prin țara mea,
Că de o uit tot nu mi-e greu,
Cînt mereu și-o aflu eu.

Mihai NEGULESCU

Tren cu brigadieri

Codrul, vatra Bistriței și noi...
Trenul trece pufăind în goană
Cu un suier vesel și vioi
Prin bătrîna gară moldoveană.

N-are trenul tîhnă și popas,
Nu ta-n seamă gările mărunte;
L-a chemat o flamură, un glas,
Sus în munte, tot mai sus în munte

Serpuieste fumul printre brazi;
În vagon un cîntec se-nfiripă
Și ne mai desparte de Bicaz
Doar o oră, un minut, o clipă...

„Bună dimineața, munți stîlhuț.
Bună dimineața, ape, plute...”
Cîte-al orea acum să le mai spui
Cîte... Dar cupintele-s pierdute.

Numai ochii împrejmur căînd
Par că întîlnesc zidirea 'naltă
Și din brațe, arc puternic, simți
Treptele de mîne cum tresaltă!

TEATRUL

lui

BRECHT

LA NO

de Mircea AVRAM

director al teatrelor din Ministerul
Învățămîntului și Culturii.

Am cunoscut teatrul Bertolt Brecht la el acasă, la Berlin. Ne aflăm în capitala Republicii Democratice Germane pentru un schimb de experiență cu binecunoscuta artă scenică a R.D. Teatrul lui Brecht ne-a impresionat puternic, deși, variatul repertoriu pe care n-a reușit să asigure instituției sale, nu putea vedea decât două spectacole. Amîndouă, însă, excepționale. E vorba de „Cercul de cretă caucaziană” și „Mutter Courage”. E greu, desigur, să poți reînvia în câteva rînduri impresia puternică pe care o produc aceste de mari realizări artistice. Prin spectacol pe care l-am văzut fost „Cercul de cretă caucaziană” piesă a lui Bertolt Brecht și în scenă de autor, în decoruri și costumele lui Karl von App și cu muzică de Paul Dessi. Premiera avusese loc cu puțin timp înainte, la 15 iulie 1957. În acest spectacol m-a cucerit în special, jocul excepțional al celor trei interpreți Helene Weigel, în rolul soției guvernatorului, Angelica Hwicz, cu simplitatea sa natură și Ernst Busch, marele creator al rolurilor brechtiene, cu joasă profund emoțională și plină umanitate.

Și, totuși, cu toate creațiile excepționale ale acestor per-

Scenă din piesa „Galil Galilei”. În rolul principelui Ernst Busch.

Alternativa păcii

Cunoscuta actriță Helene Weigel, în rolul mamei, din piesa cu același nume după romanul lui Gorki.

nalități artistice, ceea ce impresiona în primul rând în spectacol era unitatea lui, omogenitatea colectivului. De remarcat că în spectacol s-a întrebuit, de către regizor și scenograf, un nou mijloc tehnic: măștile semi-rigide — accesorii de costume și machiaj, mijloace exterioare puse toate în slujba sublinierii caracterelor personajelor. Nu mi-a fost dat să văd pînă atunci o atît de minuțioasă punere la punct a fiecărui amănunt din spectacol, a fiecărei nuanțe, în așa fel încît fiecare sentiment și fiecare situație să fie fidel și pe deplin valorificate.

Al doilea spectacol a fost pentru noi, cei care asistam în acea seară la cea de-a 200-a reprezentație, un adevărat regal artistic: piesa „Mutter Courage”, în interpretarea teatrului „Berliner Ensemble”, merită din plin această apreciere.

De la ridicarea cortinei, ești introdus în atmosferă: proiectarea unor texte explicative asupra locului acțiunii și condițiilor social-economice în care trăia poporul la începutul războiului de treizeci de ani; decorul extrem de simplu, precum și muzica — care face parte integrantă din spectacol — te cuceresc și te familiarizează cu atmosfera acestei epoci, atmosferă care nu se risipește nici după lăsarea ultimei cortine, făcîndu-te să trăiești întreaga dramă a „mamei Courage” și a familiei sale, cu adîncă ei semnificație socială. Dar ceea ce rămîne și aici adînc înțipărit în memoria spectatorului e, mai ales, jocul măiestrit al întregului ansamblu, în frunte cu marea actriță Helene Weigel.

Munca acestui colectiv și-a cucerit simpatia și aprecierea publicului din întreaga Germanie și a oamenilor de teatru de pretutindeni.

Acum, cînd acest admirabil ansamblu ne vizitează țara, avem posibilitatea de a cunoaște, nemijlocit, două din valoroasele sale montări (spectacolul „Mama”, după Gorki, și „Galileo Galilei”) și realizările artistice ale marilor săi actori. E un eveniment pe care îl salutăm cu bucurie și care va contribui efectiv la stringerea relațiilor de prietenie dintre popoarele noastre.

Nu demult, faimosul institut american Gallup pentru sondarea opiniei publice a întreprins o „anchetă mondială” de mare răsunset. La întrebarea: „Care va fi țara cea mai puternică din lume peste 10 ani?”, majoritatea celor chestionați — englezi, francezi, belgieni, indieni și alții — au indicat Uniunea Sovietică.

În lumina evoluției istorice din epoca noastră, răspunsul acesta — mai mult decît un simplu pronostic — conține o certitudine implacabilă. Contrastul izbitor dintre avîntul grandios al lumii socialiste și declinul iremediabil al capitalismului obligă Occidentul nu numai la reflecții amare, dar și la o reconsiderare temeinică a atitudinii sale față de „Răsăritul roșu”. De la șocul zguduitor provocat în Apus de lansarea primului satelit artificial al pămîntului și pînă la mărețul program al construcției desfășurate a comunismului, adversarii declarați ai lagărului socialist au trebuit să bată în retragere pas cu pas și — în fața evidenței — să recunoască succesele epocale raportate de Uniunea Sovietică, R.P. Chineză și de celelalte țări socialiste.

„Care va fi țara cea mai puternică din lume, peste 10 ani?”

„Gallup” este prudent; preferă o incursiune în viitor, decît să-și asume riscul unei confruntări cu realitățile de azi. Și trebuie să admitem că o recunoaștere — pe bază de sondaj public — a schimbării raportului de forțe pe plan mondial, în favoarea lumii socialiste, ar încurca multe socoteli în Occident.

Dar ceea ce evită cu grijă institutul american pentru sondarea opiniei publice se impune pretutindeni cu valoare de realitate vie și nu mai poate fi ascuns sau răstălmăcit de nimeni: „Cursa dintre Est și Vest” — așa cum este denumită în Occident întrecerea dintre cele două sisteme, capitalist și socialist — marchează, pe toate fronturile, un avans categoric al lagărului socialist. Și pentru că „Gallup” se ferește să abordeze problema sub aspectul raportului de forțe existent azi în arena internațională, ne vom îngădui să ne luăm noi această sarcină, efectuînd un sondaj original și plin de tilc în rîndurile cîtorva personalități marcante din Occident, precum și în coloanele unor ziare din țările N.A.T.O.

Prima întrebare: De partea cui înclină balanța azi, în arena mondială?

Eccles (mare financiar american): Raportul de forțe în lume s-a schimbat, și nu în favoarea noastră (a Occidentului — n.n.).

Reynold's News (ziar englez): Uniunea Sovietică deține o mare superioritate în comparație cu Occidentul...

W. Lippman (comentator politic american): Noi nu mai sîntem marea putere mondială ce păream a fi în 1945... După cum putem vedea acum, perioada he-

gemoniei americane a fost un stadiu trecător în viața omenirii.

La Giustizzia (ziar social-democrat italian): Acei occidentali care ar încerca astăzi să nege grandioasele succese obținute de U.R.S.S.... ar nega nu numai un adevăr evident ca lumina zilei, ci ar risca, totodată, să falsifice termenii raportului de forțe existent între Est și Vest.

A doua întrebare: Cine câștigă și cine pierde întrecerea economică dintre cele două sisteme?

C. Sulzberger (observator de politică internațională al ziarului „New York Times”): Adevărata luptă dintre Est și Vest se desfășoară, de fapt, pe plan economic și, pe acest plan, noi (S.U.A. — n.n.) pierdem.

Christian Science Monitor (ziar burghez american): Este un fapt neplăcut pentru noi, că ritmul sovietic de dezvoltare industrială este cel mai rapid din lume și că noi nu putem face nimic în această direcție.

W. Benton (editor american, fost senator): Se poate afirma că, începînd din anul 1957, economia americană a regresat, în timp ce economia lumii comuniste, și mai cu seamă a Rusiei și a Chinei, merge înainte cu pași gigantici.

A treia întrebare: Cum poate fi apreciat în prezent raportul de forțe pe plan militar între țările N.A.T.O și țările Tratatului de la Varșovia?

M. Higgins (ziaristă americană): Lansarea sateliților a arătat clar tuturor, inclusiv Statelor Unite, că afirmațiile rușilor cu privire la superioritatea lor corespund realității...

Liddle Hart (comentator militar englez): U.R.S.S. posedă rachete teleghidate de mare calibrul, cu o uriașă rază de acțiune și de o precizie pe care americanii nu au realizat-o încă. Conducătorii N.A.T.O. trebuie să înțeleagă că, în actuala situație, amenințările cu arma nucleară la adresa U.R.S.S. au devenit absurde.

Albert Wedemeyer (general american): Bunul simț ar trebui să ne arate că, dacă rușii dispun atît de forța de propulsie, cît și de sistemul de ghidare, necesare pentru rachetele lor, ei ar putea construi un proiectil balistic dirijat, ce ar putea atinge la milimetru orice punct din S.U.A.

Nixon (vicepreședinte al S.U.A.): În unele domenii, cum ar fi construcția de rachete, Uniunea Sovietică pășește înaintea noastră.

Montgomery (mareșal englez): Întregul edificiu al comandamen-

tului N.A.T.O. trebuie revizuit. Dacă am intra cu actuala organizare a conducerii într-un război, rezultatul ar fi catastrofal.

A patra întrebare: Față de lipsa de perspective a politicii de pe „poziții de forță”, care este alternativa pasnică?

J. Fullbright (președintele Comisiei pentru Afacerile Externe a Senatului S.U.A.): Propriile noastre interese cer să examinăm cu atenție și să chibzuim ideile formulate de Uniunea Sovietică. Un război cu U.R.S.S. este absurd în orice împrejurări; relațiile dintre țările noastre trebuie îmbunătățite cu orice preț.

Libération (cotidian francez): Este la ordinea zilei lichidarea bazelor militare, care devin acum tot atît de inutile pe cît sînt de periculoase pentru țările pe al căror teritoriu se află.

A. Stevenson (liderul partidului democrat din S.U.A.): Am fost prost informați și sîntem cu totul greșiți... Reacția noastră sentimentală față de ascensiunea comunismului a fost aceea de a respinge realitatea. Sper că ne apropiem rapid de sfîrșitul acestei ere de naivitate și ignoranță.

Răspunsurile consemnate în cadrul sondajului nostru stil „Gallup” sînt, ele înseși, atît de elocvente, încît confirmă întrutotul justetea poziției clare și neechivoce pe care se situează țările lagărului socialist, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

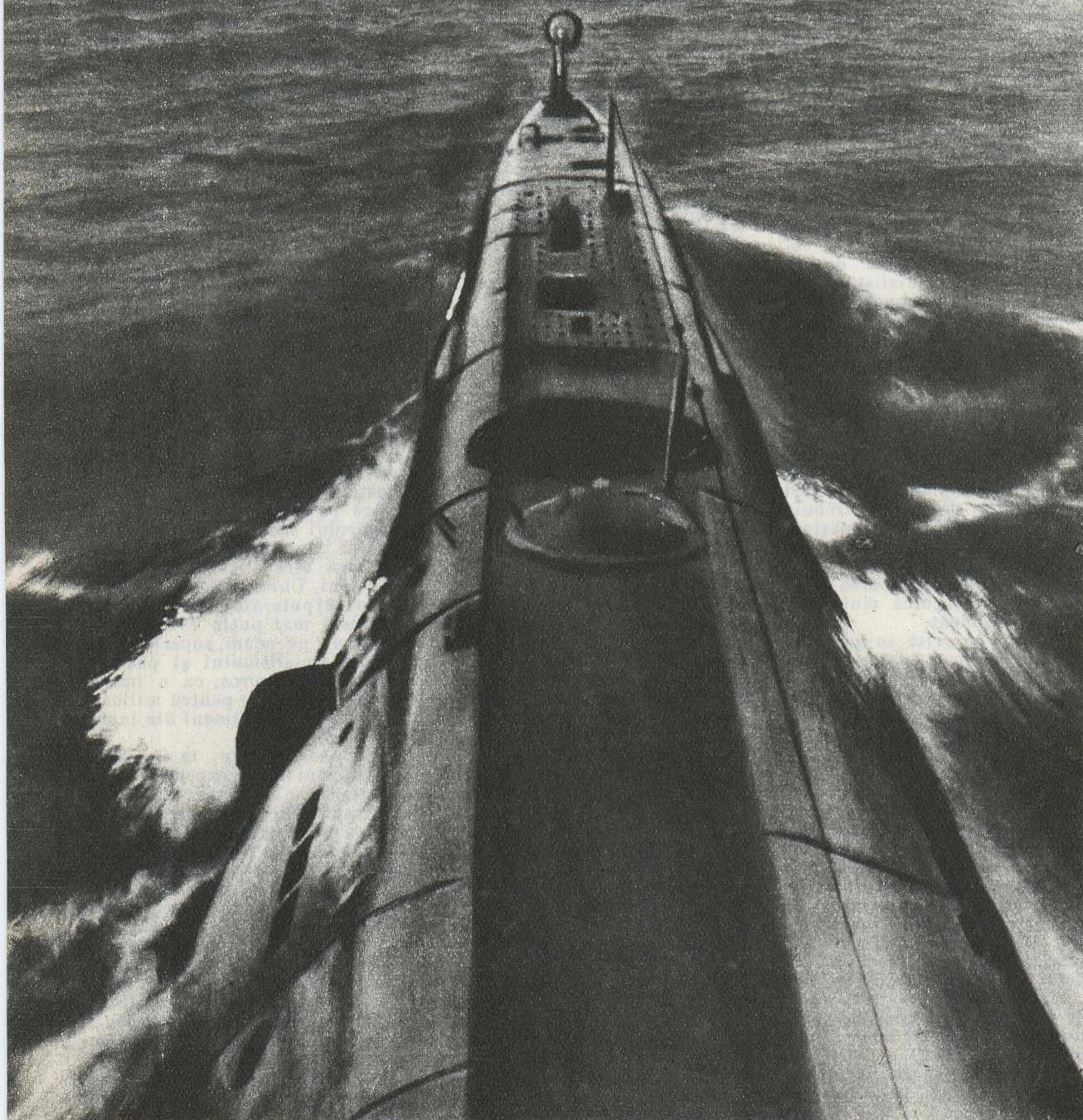
Dacă este adevărat că, peste zece ani, Uniunea Sovietică va fi „cea mai puternică țară din lume”, nu este mai puțin evident că, încă de pe acum, superioritatea lumii socialiste față de pămînt se manifestă viguros, ca o imensă forță de atracție pentru milioane și milioane de oameni din lumea întreagă.

În același timp, în Occident, politicienii lucizi, experți militari și ziariști burghezi, care încep să vadă dincolo de perdeaua de fum a propagandei anticomuniste, își dau seama că „războiul rece” nu este și nu poate fi un mijloc de soluționare a problemelor internaționale. Ceea ce face ca răspunsurile colectate de „Gallup” să converge, în majoritatea lor zdrobitoare, către o orientare pasnică, fapt de care nu pot să nu țină seama cercurile conducătoare din Occident. Cu atît mai mult, cu cît alternativa păcii nu comportă riscurile unui război fără perspectivă care, de astă dată, ar însemna sfîrșitul capitalismului.

B. DAMIAN

„Severianka“ la suprafață, sub mirifica lumină a aurorei boreale.

De curînd, dintr-un port sovietic a pornit spre nord „Severianka“. Aparent, era un submarin ca toate celelalte. Dar în spațiile destinate aparatelor de lansat torpile se aflau rafturi pentru cutii de conserve și butelii de apă dulce. La prova, în lăcașul țevii de tun, pîndeau camera de luat vederi pentru televiziune și un proiector.

„Severianka“ e cel mai pașnic submarin din lume: nu amenință pe nimeni, în afara bancurilor de pești — și asta, indirect. El cercetează cum reacționează diferitele specii la descărcările electrice, la lumină și la sunete, studiază curenții submarini, salinitatea apei, comportarea năvoadelor moderne în diferite condiții și inițiază pionieratul geologilor și al arheologilor pe fundul oceanelor.

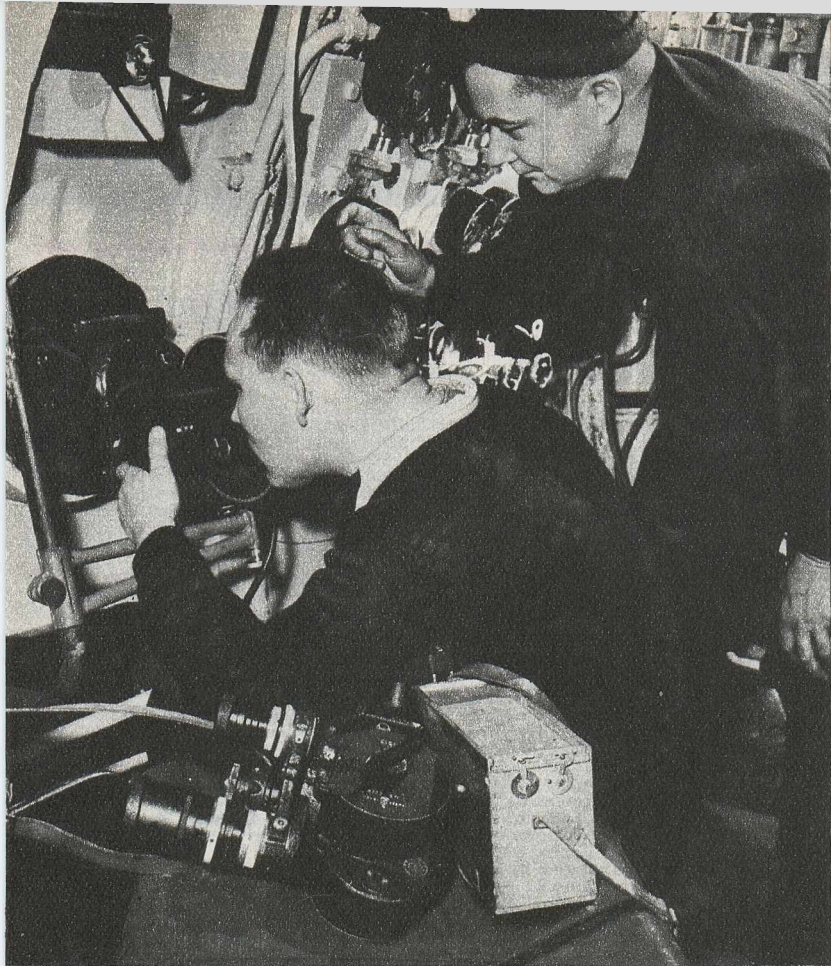
Datorită „Severiankăi“, se va îmbunătăți utilajul modern de pescuit, vor fi descoperite nave scufundate și străvechi orașe dispărute în mare, se vor detecta zăcăminte de petrol și metale rare.

Asemenea vas și-ar fi dorit căpitanul Nemo, dacă n-ar fi trebuit să lupte împotriva celor ce-i cotropiseră patria: un submarin modern utilat, care străbate apele, căutînd pește pentru hrana oamenilor și petrol pentru mașinile lor. Și acest prim submarin pașnic e un submarin sovietic.

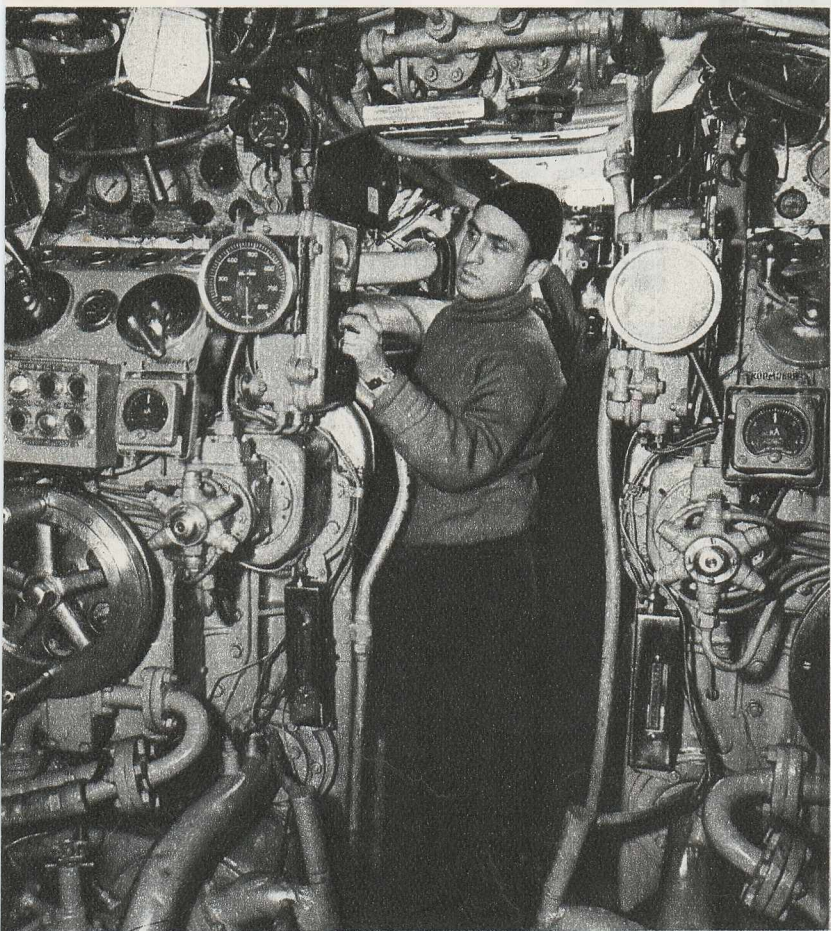

Ochi în ochi cu unul dintre locuitorii adîncurilor. „Întîlnirea“ este, însă, desigur, puțin sîmjenită de geamul gros al hubloului...

UN „SPUTNIK“ AL

† Colaboratorii științifici V. Kitaev și O. Kiselev nu se mulțumesc numai cu ce au observat cu ochii lor pe fundul mării: ei și filmează tot ce văd, pentru ca, mai târziu, în laboratoarele terestre, să studieze temeinic tot materialul adunat cu ajutorul laboratorului submarin.

RECORD MONDIAL

Am credea că, peste sute și mii de ani, în istoriile universale scrise de oăitorime, secolul al XX-lea va fi însemnat cu litere de aur. Nu numai pentru că aceste oremuri ar fi deschis era energiei atomice și nucleare. Nu numai pentru că geniul uman, înfrângând gravitația, s-a înălțat în cosmos. Ci, mai ales, ca un omagiu simbolic adus mitor, milioaneilor și sutelor de milioane de oameni din zilele noastre, care au creat, prin munca, prin abnegația și prin eroismul lor, temelia societății comuniste.

Un fotoreporter sovietic a înregistrat pe pelicula aparatului său chipul oțelariilor Vladimir Stan (stînga) și Mihail Kenibas, de la uzina „Zaporojstal” din R.S.S. Ucraineană. Ei au stabilit un record mondial: lucrînd la cuptoarele „Martin” de 185 tone, au obținut o producție de 16,92 tone oțel pe metru pătrat de suprafață a vetrei cuptoarelor.

Nu știu dacă au medali și decorații sau dacă vor primi. Știu, însă, că ei, alături de atîți alții, vor intra în istorie.

Și cred că vitorimea, tocmai pentru asemenea oameni, va înscris, în istoria universală, semnele secolului al XX-lea, în aur.

M. MIHAI

Pe ecranele televizoarelor din laboratorul submarin pot fi văzute multe din tainele împărăției albastre a adîncurilor.

Complicate sînt mașinile care asigură cufundarea și mersul sub apă al „Severiankăi”...

ADÎNCURILOR

TEATRU-PLASTICĂ

DOUĂ PIESE DESPRE UNIRE

ÎN PRAJMA VERNISAJULUI

Scenă din piesa „Cuza Vodă” de Mircea Ștefănescu, reprezentată de Teatrul Național din București. În fotografie, actorii C. Bărbulescu (Cuza Vodă) și Niki Atanasiu, artist emerit (Vogoride).

Al. Critico, artist emerit, în rolul lui Cuza Vodă, și C. Cristel, în rolul lui moș Ion Roată, într-o scenă din piesa „Cuza Vodă și Unirea” de Tudor Șoimaru, prezentată de Teatrul Tineretului.

Tinerii artiști plastici din țara întreagă așteaptă, la sfârșitul primăverii, un eveniment sărbătoresc: deschiderea Expoziției Tineretului, închinată anul acesta celei de-a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre precum și Festivalului Mondial de la Viena. Un raid pe șantierul artistic al caselor de creație ne aduce îmbucurătoare veste că azi, mai mult ca oricând, tinerii muncitori ai penelului și ai daltei se preocupă de transpunerea artistică a celor mai semnificative și mai importante fenomene ale vieții noastre noi.

• Tînărul pictor Ion Nicodim și-a angajat forțele în realizarea unei compoziții monumentale: „Eliberarea deținuților politici”. Folosind mijloacele de expresie ale picturii decorative, Ion Nicodim își propune să redea înalta tensiune dramatică a scenei și, totodată, conținutul sufleteș al acestor comuniști, părăsind victorioși zidurile temniței.

• O impunătoare figură frământată în lă, dar care, o dată cu primirea în Expoziție, se va preschimba în marmură de Rușchița, așteaptă în atelierul tînărului sculptor Mircea Ștefănescu. E statuia de mari proporții a unui „Muncitor oțelar”, merită să împodobescă mai târziu unul din parcurile Capitalei.

• Pictorul Ion Gheorghiu e un amator asiduu al concertelor simfonice populare: a aflat aici și motiv de inspirație pentru una din lucrările pe care le va prezenta la Expoziția Tineretului. Lângă balustrada înbrăcată în plus roșu a uneia din avansajele Ateneului, un muncitor, o studentă și o elevă ascultă, concentrați, muzică simfonică.

• Într-una din lucrările pe care le va prezenta în expoziție, tînărul pictor Ion Bițan reconstituie compozițional momentul pregătirii unui miting la uzinele „Mao Tze-dun”: cu simplitate, cu încredere, cu participare sufletească, un grup de muncitori ascultă cuvîntul agitatorului de partid. O altă lucrare se intitulează „În curte la G.A.C.”. Ion Bițan a exprimat, la modul liric, vastitatea perspectivei vieții țărănilor colectivizati, liniștea și belșugul ce patrund în traiul acestor oameni care au intrat pe făgașul vieții socialiste.

• Pictorii Rodica Popescu („O oră de consultație cu profesorul”), Aurelia Belcinciu („Prelungirea unei linii de tramvai”), Sabin Bălașa („O bibliotecă într-un cartier muncitoresc”) se preocupă, de asemenea, în lucrările lor, de aspectele noi ale vieții noastre cetățene.

Raidul nostru se oprește aici. Expoziția ne va spune mai multe.

EXPOZIȚII

Trimitem peste hotare

• În Republica Populară Polonă s-a organizat o expoziție a lucrărilor prezentate de artiștii noștri plastici la Expoziția Țărilor Socialiste de la Moscova.

• O expoziție menită să prezinte grafica și pictura noastră contemporană va fi trimisă în R. S. S. Bielorusă, la începutul lunii iunie.

Primim din alte țări

• O expoziție de artă populară indiană poate fi vizitată la Muzeul de Artă Populară, în cursul lunii mai.

• La Timișoara se organizează Expoziția de sticlărie artistică și gobelinuri (artă industrială, în special) a Republicii Cehoslovace. Ea va putea fi vizionată și la București (sala Dalles), în luna iulie.

• În cursul lunii mai se va deschide la Muzeul de Artă al R.P.R. expoziția retrospectivă de desene, acuarele și uleiuri, a celui mai

important artist plastic polonez din secolul trecut — J. Matejko.

• În cinstea celei de-a 30-a aniversări a Societății artiștilor plastici din Finlanda, a fost trimisă în țara noastră o expoziție de grafică și pictură finlandeză, care poate fi văzută în sala Dalles.

Sculptorița Alexandra Pop-Crișan din Cluj, lucrînd la un „Porțel de colectivisti” pentru Expoziția tinerilor artiști plastici.

Fotografie de I. MICLEA

Organizăm în București

• La sfârșitul lunii iunie se va deschide în sala Dalles o expoziție de grafică, pictură și sculptură a R.S.S. Bielorusă.

• Pictorița și graficiana Micaela Eleutheriade și-a deschis recent expoziția sa retrospectivă de pictură, gravură și pictură pe sticlă în Parcul „I. V. Stalin” (pavilioanele A și B).

• În luna mai este deschisă în sala din b-dul Magheru expoziția retrospectivă a soților Steurer: Maria Ciordea expune grafică și pictură, iar Iosif Steurer, grafică, pictură și sculptură.

• În sala din Calea Victoriei, graficianul Iulian Olariu și deschide expoziția personală de gravură, monotip și desen.

• În sala „Nicolae Cristea” se vor deschide, în luna mai, expoziția personală a pictorului Dișpe Constantin și cea a graficienei Sofia Uzun.

OPINII DE SCURT: „BUCUREȘTI 500”

Prima — și deocamdată unica — felicitare pe care Bucureștiul nostru o primește prin intermediul scenei, cu prilejul venerabilei sale aniversări, o aflăm pe scena Teatrului satiric-muzical „C. Tănase”. Nicușor Constantinescu și George Voinescu și-au conceput spectacolul pe un ton liric, solicitînd ansamblului doar forțele muzicale și lipsindu-se de cele umoristico-satirice: „București 500” e un concert-spectacol care, dat fiind caracterul festiv al evenimentului consemnat, și-a propus să evoce, muzical și plastic, imagini din București secolelor trecute și să celebreze tinerețea triumfătoare a Capitalei noastre socialiste.

E binevenită și lucidă modestia cu care autorii spectacolului mărturisesc în foaia-program (ingenios și... economicos realizată, în forma unui hrisov scris pe un pergament-sul, intenționînd astfel să familiarizeze spectatorul cu atmosfera istorică a primei părți) că au încercat doar să spicuiască cite ceva din cîntecele trecutului. Firește, selecția era singura modalitate posibilă și ea s-a exercitat destul de judicios în ce privește conținutul pieselor alese: „Cîntecul haiducilor” sau cel al „Clopotelor vechi”, numărul „Postalionului” — cu cântonețe și personaje din comediile lui Alecsandri — ori cel evocînd „Grădinile de vară” ale Bucureștiului de odinioară izbutesc să infiripe o imagine, sumară desigur, a bătrînei noastre urbe. Evocarea rămîne, însă, modestă, oarecum sărăcăcioasă și datorită faptului că rezolvările regizorale nu valorifică întotdeauna și din plin numerele respective: „haiducii” de pe scenă sînt nu de operetă, cum se obișnuiește a spune, ci de revistă, în sensul compromis al cuvîntului; în „Grădinile de vară” (unde N. Nițescu realizează inteligent o parodie a dizeurului cabotin de odinioară) s-a intercalat — în mod gratuit și în discordanță cu stilul în general sobru al spectacolului — un număr coregrafic vulgar. Atmosfera și parfumul epocii ne sînt date mai curînd prin costumație (Mia Steriadi) și decoruri (George Voinescu). Trebuie să remarcăm, însă, chiar de la început o calitate prețioasă a muzicii și plasticii spectacolului: puternicul specific folcloric național. Orchestra de jazz București — foarte activ și... actoricește condusă de Sergiu Malagamba — urmărește consecvent valorificarea intonațiilor și a ritmurilor populare (existente în muzica lui Gherase Dendrino, N. Kirulescu, A. Giroveanu, Elly Roman, H. Mălineanu, Nic. Patrichi, T. Popa și S. Malagamba). Tar costumele Miei Steriadi stilizează, pe o linie modernă,

diferite caracteristici ale portului nostru național, ajungînd la realizări interesante.

Partea a doua a „Bucureștiului 500” e închinată Bucureștiului din cel de-al 500-lea an al existenței sale. De astă dată, ni se oferă nu atît un concert-spectacol, cit un concert propriu-zis. Cuplele și cîntecele înscenate lasă loc melodiilor de muzică ușoară și populară, care, înmănucheate, creează impresia unui mare și unic cîntec de dragoste închinat Capitalei noastre. Sentimentul acesta patriotic, mîndria față de frumusețea înfloritoare a Bucureștiului de azi, dușoșia și căldura față de „Străduța noastră”, încrederea în continua dezvoltare socialistă a orașului dau acestui act exuberanță și un optimism tonic. „Calea Grivitei”, o melodie simplă, luminoasă, în care un muncitor își cîntă dragostea pentru strada pe care se află, pentru uzina unde lucrează și clubul unde se destinde, „Cărțile postale ilustrate” sau „Plimbarea prin București” sînt realizări meritorii. E regretabil, însă, că tonul simplu și sincer al acestor cîntece nu poate fi regăsit în comperaful spectacolului. Și de astă dată textul care leagă diferite numere suferă de maladia declamatorismului, ideile fiind formulate retoric și plat. De aici, impresia de convențional a prezentării, pe care nu au putut-o salva nici experiența și nici străduințele Andreianei Gheorgescu.

Dacă realizatorii spectacolului nu au izbutit să-i mențină calitatea la aceeași înălțime pe tot parcursul său, ei au încercat să-i compenseze scăderile printr-o distribuție generoasă. Afișul „Bucureștiului 500” invită publicul la o întîlnire cu cîțiva dintre cei mai îndrăgiți interpreți de muzică populară și ușoară: Maria Tănase, Dorina Drăghici, Aida Moga, Maria Sereca, Dorina Ionescu-Goga, Gică Petrescu, Nicolae Nițescu, Luigi Ionescu și alții. Cu unele excepții (atunci cînd nu sînt ajutați suficient de cîntecele interpretate), cîntăreții răspund așteptărilor spectatorilor. Dorina Drăghici justifică mereu, și din ce în ce mai puternic, simpatia publicului: prin vocea ei caldă și pură, prin simplitatea și naturalitatea apariției ei scenice, ba chiar și prin darurile de acțiță pe care le dovedește. Și tot în acest spectacol își confirmă talentul de cupletist, comedian și cîntăreț, un tînăr de curînd apărut pe scena Teatrului satiric-muzical: Ciupi Rădulescu.

Ne aflăm în fața unei premiere cu merite evidente, care s-ar putea înmulți pe parcurs. Să sperăm că e un început de bun augur.

Sanda FAUR-DIMA

Tatăl și fiul

de Leonid LENCI

Ilustrații de Tia PELTZ

O dimineată de duminică. Bolta cenușie și joasă cerne puzderie de fulgi mari și moi de zăpadă peste bulevardele Moscovei. Portarii blocurilor bodogănesc supărați: „Nu mai termină. Parcă s-a spart cerul!” Iar fulgii pufoși curg și curg mereu, așternându-se peste acoperișurile albe ale clădirilor, înăbușind vuietul și larma imensei metropole.

În clădirea mare și veche de pe Soleanka e liniște. Unii dintre locatari au plecat cu schiurile la marginea orașului, alții s-au dus după cumpărături, alții dorm, aplicând constituționalul drept de odihnă. Doar Piotr Osipovici Vorojeikin — unul dintre locatarii marelui bloc — funcționar la o întreprindere al cărei nume, după lungime și sonoritate, aduce a Nabucodonosor, avînd doar un „mos” la început, nu doarme, ci moșăie pe sofa.

E liniște și-i cald. Și, dintr-o dată, firul încețoșat al gândurilor lui Piotr Osipovici se curmă; din altre se aude o ușă izbită, apoi zăngănitul patinelor azvîrlite pe podea și glasul lui Vitea, fiul lui Vorojeikin, care discută ceva cu o vecină. Ușa camerei se deschide brusc și, în prag, își face apariția Vitea în persoană, cu obrazul îmbujorat, cu fulgi albi în ciuful blond de pe frunte, îmbrăcat într-un costum albastru de schi. O dată cu el năvălește în odaie și aerul proaspăt al dimineții de iarnă.

— Mama mi-a spus să nu te trezesc. Și cînd colo, vîd că nu dormi. Mama s-a dus în vizită la familia Rakitin și vine repede. Am făcut o plimbare pe cîste! — raportează Vitea.

— Ia vino matale mai aproape, Viktor Petrovici!

— spune Vorojeikin, admirîndu-și băiatul.

Vitea se apropie ascultător și se așază pe sofa, la picioarele tatălui.

— Și acum, fiule, să stăm de vorbă!

— Despre ce, tată?

— Despre una, despre alta. Povestește-mi cum o mai duci?

— Parcă nu știi cum o duc! O duc bine!... Auzi, tată, cînd oamenii o să-nceapă să zboare în lună, o să primească și bani de deplasare?

— Depinde de zbor! Dacă e vorba de o expediție științifică, există o formă de plată specială, iar dacă e o deplasare în interes de serviciu, atunci conform legii... Și tu, ce, mă rog, te pregătești să zbori în lună?

— Toată clasa noastră se pregătește. Și tu crezi că n-ai să zbori, dacă o să îți se spună că ești trecut pe listă?

— Cum să zic... Bineînțeles că ar fi interesant să te repezi așa, pentru o zi, și apoi să te întorci pe pămînt. Dar cu sănătatea mea... Și, în definitiv, cine știe cînd o să fie asta!

— Cum cînd? Ce, n-ai citit? Acuși, acuși!... Un băiat din clasa noastră, unul, Vovka Kaniuşnikov, tare deștept, mai deștept ca toți ceilalți, mi-a spus că e foarte bine că oamenii vor zbura în lună, acum, pînă n-am crescut noi. Ce e luna, în definitiv? Un corp ceresc mort, nu-i așa? N-are decît un nenorocit de vulcan în acțiune. Poftim! Să zboare în lună! Nu ne pare rău! O să ne rămînă Marte, Venus și diferite alte planete mult mai interesante. Asta e!

— Nici în lună, frate, nu e glumă să zbori, ba încă să te mai și întorci — spune tatăl, contrariat de indiferența lui Vitea față de „corpul ceresc mort”.

Să luăm de pildă problema alimentației astronauților. Gîndește-te că trebuie să aibă la îndemînă o hrană specială. Cred că au nevoie și de hrană caldă. Și cum naiba să-ți pregătești ciorba cosmică, a-tîrnat undeva, în văzduh, hai?

— Fleacuri! N-o să fie nici un fel de ciorbe! O

să fie tablete chimice. Ce, n-ai citit?

— Și ciorba, tot în tablete?

— Absolut totul, în tablete!

— Și prăjiturile, tot în tablete?

— Și! Cu toate că... Știu eu?... Prăjiturile s-ar putea să rămînă așa... în stare naturală.

— Și de ce mă rog ciorba în tablete, iar prăjiturile în stare naturală?

— Fiindcă dacă transformi prăjiturile în tablete, s-ar putea ca, pe neobservate, să mînci foarte multe, ceea ce e vătămător cînd te afli suspendat în aer. Iar atunci cînd sînt naturale, n-ai să mînci așa de multe! Mînci două, trei, hai, să zicem, cel mult patru și gata.

Tatăl și fiul rîd, fiecare mulțumit în felul său. Apoi fiul îi povestește tatălui despre zborurile în lună, venind cu amănunte despre care acesta din urmă n-a auzit niciodată nimic.

— Și de unde le-ai aflat pe toate astea? — observă tatăl cu oarecare invidie.

— Vovka Kaniuşnikov mi le povestește. Îmi dă și cărți științifico-fantastice. Despre tot ce va fi și despre tot ce nu va fi.

— Și ce nu va fi, de exemplu?

Fiul își privește cu atenție tatăl, ațintind asupra lui ochii săi mari și cenușii, la fel ca ochii mamei, și răspunde clar și răspicat:

— Tu nu vei fi!

— Cum adică nu voi fi?

În ce sens?

— Of, tată, iartă-mă! Ei, în sensul că acum tu ești funcționar, nu-i așa? Contabil. Și contabilii nu vor mai fi. Toate socotelile le vor face mașinile. Mașinile electro-tonice!

— Electronice, nu electro-tonice!

— Fie, electronice. Ce, n-ai citit?

— Ehei, frățioare, nu orice calcul poate fi făcut cu mașinile! — spune tatăl, cu o urmă de tresărire în glas.

— Ba nu! Orice calcul! Fiindcă ele cunosc toate cele patru operațiuni... Și fără greșeli... Acuma tu ești contabil, nu-i așa? Iar mîine, contabil va fi o mașină ca asta. Dis-de-dimineată o să vină mecanicul, un singur mecanic pentru un cartier întreg, va apăsa pe un buton și gata treaba! Vovka Kaniuşnikov mi-a spus!

— Minte Vovka Kaniuşnikov al tău!

— Nu minte de loc!

— Minte! — se supără tatăl. Toarnă baliverne și tu îl crezi, ca un prost! Și acum, Viktor, fii bun și arată-mi notele pe ultima săptămînă!

Umflîndu-și supărat buza de jos, băiatul se apropie de mîsuța lui din colțul odăii, scoate din sertar caietul de note și-l întinde, tăcut, tatălui.

— Așaa! La geografie am încasat un trei. Frumos! — constată Vorojeikin cu ironie. Felicitările mele, Viktor Petrovici! Oho!! La aritmetică, trei minus!

— Valentina Petrovna mă persecută. Am făcut o pată de cerneală pe caiet. Parc-aș fi făcut-o dinadins! Iar eu, pe cuvîntul meu că n-am făcut-o dinadins!

— Așa spuneți toți! Rușine, Viktor! Te mai și pregătești să zbori în Marte! Iar pe tatăl tău ai hotărît să-l înlocuiești cu o mașină electronică! Eu, însă, fiule, nu intenționez să te înlocuiesc cu o mașină care să facă lecțiile în locul tău. De aceea, cercul de astă-seară s-a dus pe copcă. Așază-te și-ți fă lecțiile pe mîine!

— Tată, eu...

— Ți-am spus, așază-te și-ți fă lecțiile!

Oftînd, Vitea își scoate manualele și caietele și se așază la masă.

Trec vreo zece minute. Lui Vorojeikin i se face milă, privind la spinarea încovoiată a băiatului. Se ridică de pe sofa și face câțiva pași spre masă.

— Viktor... Vitea! Vino-ncoa să ne împăcăm!

— Nu vin!

— Ei, hai, vino! Ajunge!

Treacă de la mine, mergem diseară la circ. Avans pentru primul cinci pe noua săptămînă. Hai să mai stăm de vorbă despre ce va fi și despre ce nu va fi!

Și, iarăși, tatăl și fiul discută cu aprindere. Ei se avîntă de pe o planetă pe alta. Se mută din cosmotobusul interplanetar pe stratautobus și de pe stratautobus pe helicopter, smulg bananele de pe palmierii de la Polul Nord, unde clima a devenit la fel ca cea din Africa, după ce Vorojeikinii, tatăl și fiul, au construit acolo o rețea de stațiuni electrice pe bază de energie termoneucleară. Dacă tatăl zîmbește cu suspiciune, Vitea se înroșește și țipă:

— Ce, n-ai citit?

Și iarăși invocă autoritatea lui Vovka.

Vorojeikin rămîne o clipă pe gînduri, apoi spune încet, cu un aer serios:

— Nu, nu, Vitiușa, să zicem că aș fi de acord cu tot ce spui. Eu, însă, la vremea aceea chiar că nu voi mai fi!

— Bună dimineată! De ce nu vei mai fi?

— Fiindcă... vezi, Vitiușa, vor mai fi și boli, și bătrînețe și alte alea...

— Ba tocmai asta nu vor mai fi! Ce, n-ai citit?!

În ochii fiului, tatăl vede atîta lumină, atîta convingere fierbinte și nestrămutată, încît își dă seama că această convingere nu poate fi zdruncinată de nimic! Și nici nu trebuie!

El își îmbrățișează fiul și-i sărută tîmpla caldă.

Iar afară, bolta joasă a cerului cerne fulgi de zăpadă peste atît de obișnuita și, în același timp, atît de neobișnuita Moscova — Moscova anului 1959.

„Lacul lebedelor“ — premiera de deschidere a stagiunii Operei române. Pentru prima oară, ansamblul coregrafic clujean înfruntă un balet clasic de valoare și cerințele „Lacului lebedelor“. Rezultatul depășește pe cel așteptat: tinăra maestră de balet Gabriela Taub, absolventă a Institutului „Lunacearski“ din Moscova, realizează un spectacol expresiv, original, de foarte bună calitate. În rolurile principale: Jeana Popovici și Vasile Căpușan (cu câțiva ani în urmă, acest prim-balerin al Operei române era încă muncitor în fabrică).

ÎNTR-O SINGURĂ

Clujeanul e meloman, se știe. Prin temperament artistic, pretind unii. Prin educație, adaugă alții. Argumentele acestora din urmă mi se par, însă, mai convingătoare: iubitorul de muzică clujean este astăzi, poate, cel mai răsfățat din întreaga țară. În anii de democrație populară, două teatre muzicale — opera română și cea maghiară — și o orchestră filarmonică se întrec să-i ofere posibilitatea de a alege, după placul inimii sau după nivelul cunoștințelor sale muzicale, spectacolul ori concertul dorit. E o imagine obișnuită pentru străzile Clujului: în jurul afișelor proaspăt lipite, mirosind încă a cerneală, se strâng grupuri de oameni. „Cântă Ottrok Francisc, duminică? Mergem“. L-au mai ascultat în „Bank Ban“. Dar muncitorii, foștii lui tovarăși de muncă, mai merg o dată la spectacol, ba chiar și de două ori.

Am aflat un lucru surprinzător, dar nu lipsit de tîlc: există clujeni care au văzut toate spectacolele Operei române, precum și cele 48 de premiere pe care Opera maghiară de stat le-a dat în deceniul său de existență. Și nu o singură dată.

Spectatorii Operei române de stat se mîndresc că ei văd cele mai multe premiere pe țară. S-ar putea să exagereze. Dar sămînța adevărului există: pe scena acestei opere s-au prezentat, de pildă, pentru prima oară operele românești „Povestea țapului“, „Pană Lesnea Rusalin“ și „Capra cu trei iezi“.

Probabil că clujeanul are o receptivitate specială față de farmecele Euterpei, dar neîndoiește că această înclinație a fost cu grijă și stăruitor cultivată, în ultimii ani, de instituțiile muzicale din localitate. Cîntăreții Operei române colindă orașele și satele re-

giunii, se opresc la Turda și la Cîmpia Turzii, la Bonțida, Răscruți, Mănăstir sau Zalău, se urcă pe scenele cluburilor muncitorești, la „Carbochim“ ori la Atelierele C.F.R., și cîntă în fața oamenilor muncii. Artiștii Operei maghiare nu se lasă nici ei mai prejos.

Aparatul de fotografiat a urmărit — pentru a vă putea oferi imaginile de mai jos — realizările celor două opere clujene în stagiunea actuală: premierele ce au avut loc și cele ce vor fi prezentate pînă la sfîrșitul ei. Într-o singură stagiune, șapte premiere! (fără a mai socoti „Solmenii“, opera originală a lui Tudor Jarda cu care va fi sărbătorită cea de-a 15-a aniversare a eliberării țării). Să privim fotografiile:

S. F. D.

Fotografii de I. MICLEA

Nărapuri...

Oficiile poștale în... Marte

Cititorilor noștri le este, desigur, cunoscut marelui business făcut în America cu terenuri aflate pe alte planete. În lumea capitalului și a afacerilor verosimile asemenea speculații apar și dispar întocmai cometele. Exemplul afaceriștilor americani a fost urmat de un afacerist belgian. Numai că acesta a schimbat, întrucîtva, sistemul, oferind unor filateliiști entuziaști dar naivi — după cum scrie „Presse Belge“ — mărci

stampilate la oficiile poștale din... Marte. Se spune că afaceristul a găsit peste 700 de filateliiști care au crezut în marile „rarități“ ce le-au fost oferite pentru colecțiile lor.

Un concurs cu accidente anticipate

La Congresul Confederației Mondiale a Activității Subacvatice, care a avut loc nu demult la Monte-Carlo, unul dintre delegații americani și-a anunțat intenția de a organiza, în vara acestui an,

un concurs între înotătorii cu labe de gîscă, avînd drept obiectiv traversarea Canalului Mînceii. „Oamenii-broască“ — cum li se spune acestor înotători sub apă — vor trebui să respecte o anumită limită de adîncime în tot timpul traversării și să nu apară la suprafață decît pe celălalt mal.

Organizatorul s-a grăbit să anunțe, încă de pe acum, că s-ar putea înregistra și accidente mortale în timpul traversării sub apă.

Și, totuși, nici o oficialitate nu ia nici un fel de măsuri pentru a implementa atari „concurși“.

Cîștigurile „organizatorilor“ contează mai mult decît viața sportivilor profesioniști!...

Șoarecele și ovarul

Un negustor din Bilbao, dintre cei care strîng banii pentru plăcerea de a-i privi, s-a plîns poliției că din sertarul în care-și ține averea îi dispar, în mod misterios, în fiecare noapte, cîte una sau două bancnote. Intrigați, polițiștii s-au pus la pînă și au descoperit, într-adevăr, hoțul: un șoarece care se strecura în sertar sustrăgînd cîte o bancnotă și dispărea cu ea într-o gaură a peretelui. Cercetînd ascunzătoarea „hoțului“, polițiștii au dat peste toate hîrțile dispărute. Bancnotele erau în perfectă stare: șoarecele își făcuse doar culcuș din ele.

Mai practic decît negustorul avar, el dăduse o întrebuintă banilor.

„Marta“ — o tânără constanțeană din spectrul muzical — aduce în publicul familiar opera. Cîntă „Trenka Ega“ — care mat în e Operei — a rea frumoasă rolul M

„Viltoarea“ vede lumina zilei pe scena Operei române din Cluj, după ce a întrunit sufragiile publicului din Praga și Budapesta. Sub bagheta maestrului Anatol Chisadji și în regia lui Ilie Balea, drama muzicală de factură modernă a compozitorului slovac Eugen Suchoň va aduce pe scenă satul slovac de după primul război mondial și viltoarea pasiunilor în care sînt cuprinși oamenii lui, din pricina unei crime odioase, săvîrșite în sat. Fotografia reprezintă o repetiție.

Pentru copii, o operă românească realizată după basmul lui Ion Creangă: „Capra cu trei iezi“. Compozitorul — Alex. Zirra — a făcut o muzică adecvată, în care se remarcă intonațiile cîntecului popular. Regia lui Panait Victor Cottescu a mers pe sublinierea conținutului educativ al povestirii.

„Cei patru bătărași“ e o operă comică modernă, scrisă pe la începutul secolului, de Wolf Ferarri, după cunoscuta piesă a lui Goldoni. Marcînd un pas înainte față de opera italiană clasică, lucrarea înlătură elementele convenționale din canto și orchestrație, valorificîndu-le pe cele dramatice și comice. Scenograful Silviu Bogdan pregătește, de comun acord cu regizorul Ionescu-Arbore, decorurile spectacolului pe o linie de stilizare ce relevă ideile esențiale. →

Se pregătește o nouă premieră a Operei maghiare: „Manon“ de Massenet. Un grup de soliști repetă cu dirijorul Ronay Antal spectacolul a cărui regie va fi semnată de Szinberger Sándor și Trenka Éva. ←

Ă STAGIUNE!

„Háry Iános“ de Kodály a fost prezentat în stagiunea actuală în cea de-a patra versiune a sa. De la premiera de acum 10 ani (cu care s-a și inaugurat Opera maghiară de stat) și pînă la cea de astăzi, spectacolul a fost mult substanțializat, pe linia valorificării substratului său social și a îndepărtării stilului de operetă ușoară în care fusese tratat atunci. Noua versiune a spectacolului aparține regizorului Szinberger Sándor, dirijorului Ronay Antal și scenografului Widmann Walter.

La hotarul dintre

BEZNĂ

ȘI

LUMINĂ

de D. BABOIAN

T

ara dimineților liniștite!" A avut oare Coreea dimineți cu adevărat liniștite în anii aceia de restriște?

Umbra ocupației nipone părea că se așternuse pentru vecie, ca un zăbranic, peste țară, peste oameni.

Steaua roșie izbăvitoare nu răsărise încă la hotarul Coreei, când gealații Mikadoului răz-

boinic, ajunși la ananghie după patru decenii de crime, săvârșeau ultima lor fărădelege: surghiunirea, în Japonia, a unui milion de coreeni, pentru muncă forțată. Un milion de oameni smulși piratereste și azviriți peste mare, pradă dragonului nesățios al samurailor. Cîți au pierit? Cîți au scăpat cu viață? Se știe doar atât: 600.000 de coreeni mai „trăiesc” în Japonia... Supraviețuitorii cumplitelui surghiun.

Alții scotocesc prin gunoaie și adună hîrtie, tot pentru a nu muri de foame.

Din zori și pînă seara, biata coreeană din Japonia trebuie să adune liare vechi, ca să-și poată agonisi un pumn de orez. →

În fața clădirii „Bursei Muncii”, alături de șomerii japonezi, mii de coreeni fără lucru.

Sînt 15 ani de atunci.

Și nu sînt mulți ani de cînd tunurile americane sîfîrteau cerul și pîrjoleau pămîntul „țării dimineților liniștite”. Pînă la urmă, însă, tot inima patrioților Coreei, bătînd la unison cu inima prietenilor ei adevărați, a pecetluit sîfîrșitul năpastei.

În țara frîntă în două, paralela 38 marchează acum hotarul nevăzut dintre lumină și beznă.

Șantier de viață nouă, Coreea de nord și-a recăpătat minunatele dimineți liniștite, în vreme ce Sudul părăginit continuă să îndure coșmarul bunului plac americano-listnmanist.

Coreea de nord, Coreea de sud... Dar Coreea de dincolo de mare?

Cei 600.000 de deportați în Japonia nu reprezintă și ei Coreea — pămîntul lor drag? Anii de robie sub cnutul vîtafilor niponi și, apoi, sub cizma ocupanților americani și mizeria în care au fost ținuți nu le-au răpit bunul de preț: dragostea de patrie. Vor să se întoarcă în Coreea; cît mai curînd — neîntîrziat! Doar atîta vor. Din toată inima și cu orice preț. De la Hokaido pînă la Kiusiu, în 35 de orașe japoneze au loc mitinguri prin care demonstrații coreeni cer într-un singur glas repatrierea. Strigătul deznădăjduit găsește puternic ecou la nord de paralela 38; guvernul R.P.D. Coreene se declară gata să-i primească pe frații de „dincolo” și propune măsuri concrete pentru repatrierea lor.

În schimb, porțile Coreei de sud rămîn închise în fața coreenilor din Japonia. Haosul economic și propriile „exporturi”

de șomeri și copii orfani îi silesc pe Li Sîn Man să refuze „orice repatriere”. Chiar și în... Coreea de nord. Faptul că zeci și zeci de mii de coreeni aleg drumul spre lumea socialistă îi umple de furie pe jalnicii guvernanți sud-coreeni. După ce, luni în șir, a transformat repatrierea coreenilor deportați într-un obiect de tocmeală, clica listnmanistă a anunțat cu insolență că, în urma hotărîrii guvernului japonez de a aproba cererea unui prim lot de 117.000 coreeni de a se repatria în R.P.D. Coreeană, va pune pe picior de război forțele militare maritime și aeriene pentru a împiedica transportarea repatriaților. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns fărădelegile pe care le-au comis pînă acum, aventurierii sud-coreeni, încurajați și susținuți de stăpînii lor americani, pun la cale o nouă și monstruoasă crimă: scufundarea în larg a vaselor avînd pe bord oameni, coreeni, a căror singură „vină” este aceea de a dori să se smulgă din ghearele robiei și să se reîntoarcă în patrie.

600.000 de coreeni își caută pămîntul natal.

Li Sîn Man îi amenință cu moartea.

Coreea liberă le deschide porțile vieții.

„Vrem să ne reîntoarcem în patrie!” O delegație de coreeni în fața parlamentului din Tokio, cerînd să se deschidă porturile japoneze pentru vasele ce-i vor transporta în Coreea de nord.

La marginea marilor orașe japoneze și la marginea vieții; mari și mici, fără excepție.

Singele

ALGERIEI

de Eva PRIESTER

Cu un an în urmă, după lovitura din 13 mai de la Alger, căpeteniile putchiste perorau despre „unitatea” Franței și Algeriei, iar oficialitățile instaurate la putere în Franța, în urma rebeliunii militare a parașutiștilor lui Massu, se străduiau să convingă popoarele algerian și francez că, de astă dată, vor fi adoptate „hotărâri liberale” care să ducă, în sfârșit, la rezolvarea problemei algeriene, să pună capăt războiului care dura de trei ani și mai bine.

Ce schimbări s-au petrecut, de atunci și pînă acum, pe pămîntul Algeriei? Situația nu s-a schimbat cîtusi de puțin, ba chiar s-a înrăutățit. Astăzi, la un an de la lovitura de stat din 13 mai, cei peste 600.000 de soldați francezi aflați în Algeria continuă să desfășoare singeroase „operațiuni de curățire”, iar „pacificarea” populației algeriene se înfăptuiește, ca și mai înainte, prin raderea de pe suprafața pămîntului a unor sate întregi, prin hăituirea locuitorilor pașnici, prin torturi și crime bestiale.

Reportajul de față, scris de ziarista austriacă Eva Priester, care a cunoscut la fața locului tragedia algeriană, constituie un adevărat act de acuzare împotriva colonialiștilor francezi autori ai unor asemenea atrocități pe pămîntul Algeriei.

Am putea păstra Algeria numai dacă, din cele nouă milioane de arabi, am nimici șapte — și noi trebuie să facem acest lucru. Iar cu restul, trebuie să încercăm să ne înțelegem”. Aceste cuvinte aparțin unui colonialist înveterat, marele industriaș și „gazetar” afacerist din Franța, de Serigny.

Într-adevăr, „politica” franceză în Algeria se rezumă tot mai mult la genocid — la nimicirea premeditată a unui întreg popor, așa cum făcea și Hitler.

Ocupînd Algeria în 1830, armata franceză a fost nevoită, timp de aproape cincizeci de ani, să ducă o luptă permanentă împotriva populației algeriene. Pustiirea unor regiuni și nimicirea unor triburi întregi erau considerate drept un mijloc eficace de înăbușire a rezistenței populației.

...În 1945, după terminarea celui de-al doilea război mondial, cînd poporul algerian, avînd încă vii în memorie promisiunile lui De Gaulle, și-a revendicat dreptul la autodeterminare, răspunsul colonialiștilor a fost un adevărat măcel în orașul Constantine. Au fost uciși atunci aproximativ patruzeci și cinci de mii de algerieni. În anul 1954, cînd lupta poporului algerian pentru cucerirea independenței sale a intrat într-o nouă etapă, colonialiștii au dezlănțuit o teroare singeroasă, în fața căreia pălesc toate atrocitățile comise pînă atunci pe acele meleaguri.

La numai două luni de la începutul răscoalei, s-a aflat că miile de algerieni deținuți în închisori sînt supuși torturilor — iar de atunci ele au devenit din ce în ce mai bestiale. Deținuților li se aplica curent electric pe piept, pe gură, pe față, pe organele sexuale. Cu pompa, li se turnau pe gură mai mulți litri de apă. Erau spinzurați de mîini ori de picioare și lăsați astfel ore întregi; li se smulgeau unghiile, erau îngropați pînă la gît în pămînt; erau ținuți, zile

în șir, fără un strop de apă, sub soarele arzător.

Dintre sutele de algerieni cu care am stat de vorbă și care au fost arestați în diferite perioade de către autoritățile colonialiste — bărbați și femei, bătrîni și adolescenți, în vîrstă de 14 sau chiar de 12 ani — doar doi nu fuseseră supuși torturilor. Mulți dintre ei mi-au arătat cicatricele și urmele rănilor căpătate în închisori. Orice „suspect” — gîndesc cei din armata sau poliția franceză din Algeria — trebuie supus torturilor. Chiar atunci cînd se face numai o percheziție, oamenii sînt bătuți sau siliți să bea cîtiva litri de ulei de mașină — „pentru orice eventualitate, ca arabii să nu și-o ia în cap”...

Începînd din anul 1955, pe teritoriul Algeriei au fost înființate lagăre de concentrare care sînt denumite, de ochii lumii, „Lagăre de strămutați” sau „Lagăre de reținuți”. Aici deținuții sînt spinzurați de picioare, bătuți; cei bolnavi, forțați să preseteze timp de 12 ore, fără întrerupere, munci fizice grele, iar cei vîrstnici, siliți să stea nemîșcați, timp de mai multe ore, sub soarele dogoritor.

Deseori, în timpul perchezițiilor și al vînațorilor de „suspecți”, organizate prin cartierele arabe ale orașelor, parașutiștii sau poliția specială aruncă în aer case, cu locatari cu tot. Iar rudelor celor uciși li se spune cu cinism: „Mulțumiți pentru aceasta prietenilor voștri răzvrătiți”.

În ianuarie 1957, cînd în întreaga Algeria s-a desfășurat greva politică de opt zile, generalul Massu a dat friu liber trupelor sale să jefuiască locuințele particulare, magazinele și atelierelor. Cu acest prilej, au fost uciși alte cîteva sute de oameni nevinovați.

Toate aceste atrocități reprezentînd, totuși, destul de puțin, pe lîngă raderea de pe suprafața pămîntului a unor sate întregi. Comandamentul francez se conduce după următorul principiu: orice

„Pacifcătorii” în acțiune...

Teroarea, denumită de autoritățile coloniale „pacifcare”, i-a făcut pe nenumărați algerieni — femei, copii și bătrâni — să-și părăsească locurile natale și să-și caute refugiu. În fotografie: aspect dintr-un lagăr de refugiați, de la frontiera tunisiano-algeriană.

sat care este doar bănuț de a fi acordat ajutor Armatei algeriene de eliberare trebuie să fie nimic.

În lagărele pentru refugiați de la frontiera tunisiano-algeriană, am discutat cu oameni care au fugit din astfel de sate, din aceste Lidice și Oradour-uri ale Algeriei. Relatările îngrozitoare ale fiecăruia dintre acești refugiați nu se deosebeau aproape cu nimic una de alta. Lucrurile se desfășoară — cam în felul următor: timp de câteva ore, satul este supus tirului artileriei și bombardamentului aviației. Apoi, își face apariția armata. Zece, douăzeci sau treizeci de bărbați sînt scoși, la întîmplare, din case și împușcați pe loc. După aceasta, satul e lăsat pradă jefuitoarelor. Și în cele mai sărace sate ale arabilor tot se găsesc niscaiva pături și covoare frumoase, țesute manual. Iar femeile arabe poartă la mîini sau la glezne brățări de argint care pot fi smulse și trimise în Franța. De asemenea, o mie sau două mii de franci din casa unui mic negustor arab pot constitui o pradă...

După ce se termină jaful, casele sînt stropite cu benzină și li se dă foc. Se întîmplă ca vreun comandant mai „uman” să acorde celor rămași în viață zece minute, pentru a părăsi satul. Dar de cele mai multe ori, călăii îi împușcă, pur și simplu, pe lo-

cuitoare pasnici. Cei ce caută se salveze din casele incendiate sînt împinși brutal înapoi, flăcări. Același lucru se întîmplă pînă și cu copiii mici.

Am stat de vorbă cu mama care și-au pierdut copiii, cu mei căroră le-au fost asasin bărbații sub ochii lor. Un băd de unsprezece ani mi-a povestit cum i-au ucis soldații francezi mama. Execuția avusese loc fața lui...

În cursul acestor ani, trupele franceze au omorît 600.000 algerieni, ceea ce reprezintă la sută din populația țării. Dintre aceștia, doar zece mii au fost soldați ai Armatei de eliberare.

Consecințele acestor asasinări în masă se răsfrîng nu numai asupra Algeriei. Există o promejdie cumplită, izvorînd din ceea ce unii francezi cu judecă sănătoasă denumesc „cangre algeriană” ce se infiltrează în Franța. Școala fascismului a ucigașilor din Algeria formează oameni care, împreună cu oțetarii și generalii nazisti din Germania lui Adenauer, reprezintă o amenințare pentru întreaga omenire. De aceea, lupta pentru libertatea și independența Algeriei, pentru încetarea războiului de aici, reprezintă nu numai cauza popoarelor algeriene și franceze, ci și a tuturor oamenilor iubitori de pace din întreaga lume.

N I C O L I N A, 1944^{*}

de Ion ISTRATI

Ilustrație de N. POPESCU

Plouiă mărunț, țifritor și mocnit, încă de cu seară.

Deasupra cartierului Nicolina mijeu acum zorile. Departe, dinspre orașul de pe deal, situat dincolo de Bahlui, se ghiceau, bolnave, lumini tulburi, înecate în pîclă udă.

În văzduhul prăbușit deasupra mahalalelor cu scame de ceață și cu cernere mărunț de ploaie, mirosea a fum despletit din fuioarele zvirlite afară pe coșurile negre ale locomotivelor. Mai era pînă în ziuă!

Prin casele din cartier, însă, prin odăile cu pereți durați din vâlătuci de lut, de pe paturi tari de scîndură și de pe dușumele se dezmoșteau trupuri de lucrători, pîrîiau ciolane trudite, se aprindeau luminițe palide în lămpile cu țilindrele vinete și, pe străduțele strimbe, de prin fundacuri mociroase și de pe stradele și ulițe dosnice, putrede de gloduri, ieșeau, trudețnici, lucrătorii.

Undeva, nu departe, prin aerul îmbîcsit de mirosuri pătrunzătoare de cocs și de brichete, de mangal și de fumărie, sirena atelierelor răcnea somnoroasă, pînă se sufoca și-și pierdea glasul.

Grăbiți, călcînd mașinal, neodihniți, cu jungghiuri nelecuite pe sub coaste, dobîndite de la ridicări de ciocane, posomorîți, muncitorii ieșeau de ici, de colo, de prin ogrăzi strîmte și de prin case, și apucau pe drum, adunîndu-se și foind pe străzile desfundate, nepietruite. Așa cum călcău, pîlcuri-pîlcuri, muți, negri, rupți de la somn și de nedovedită foame, șiragurile lor, adunîndu-se din toate părțile, inunda toată strada atelierelor. Ajunși către poarta mare, unii tușeau, scui-pîndu-și răgușeala glasurilor. Alții strigau ori vorbeau tare, suierau și suduiau. Pe urmă, intrau și, îngrămădindu-se, luau mărcele din tablourile de la poartă, răsfirîndu-se bombănînd la locurile de muncă.

De zeci de ani, așa se știau, așa-i mîna urletul tremurător al sirenei în fiecare dimineață, așa înjurau și bodogăneau într-una.

De data aceasta, însă, erau tehui de cap mai toți. De săptămîni de zile, erau tehui, morocănoși și puși pe gilceavă.

Vasile Dron se trezi încrunțat în dimineața aceea. Apucase a rupe o bucată de somn de cîteva ceasuri. Sculîndu-se, bău pe nerăsuflăte, de dușcă, o ulcică de apă rece, să-și mai răcorească sufletul înăcrit de duhoarea

jilavă a unsorilor și a fumului înecăcios înghițit în ajun și, îmbrăcîndu-se la repezeală, auzi glasul nevastă-si:

— Ei, cum te-ai mai gîndit?

Dron oftă neputincios și săltă mucle lămpii date în jos de cu seară. Înăuntru se lumină și Dron începu să caute nervos briul cu care-și înfășura, strîns, șalele.

Încăperea, nici mică, nici mare, cu pereții coșcoviți, avea podul proptit în două grinzi groase de frasin. În rest, patul, sobița de tuci, masa, celelalte toate, obișnuite ca la mai toți din cartier.

— Nu ne evacuăm nicăierea — hotări Vasile Dron, încingîndu-și briul roș, de lînă. Unde să ne ducem? Parcă la Timișoara ne așteaptă cîinii cu colaci în coadă?!

Femeia oftă din nou.

— Hee—zise ea. Dacă Virgil, săracu', n-ar fi închis, poate-poate...

— Nu se duc nicăierea nici Melinte, nici Leonte, nici Piticaru... Rămîn o mulțime. Numai unu' ca Teodor Ghidun se călătorește, numai din maiștri, numai din cei de pe la birouri.

— 'Mneata știi mai bine — se învoi mama lui Virgil. Dacă așa îi, așa îi, și-asa rămîne.

Vasile Dron își luă boful de mămăligă, pe care, încă de cu seară, nevastă-sa, Mitrofana, i-l pregătise și i-l împachetase, alături de niște povidlă și, înainte de a ieși, îi mai dădu de grijă:

— Vezi, fă ce-i face și azi du-i ceva și lui Virgil de mîncare, la Galata. Eu n-am chip să m-apropii. Și spune-i să se ție bățos. Acuși-acuși i-om judeca noi pe toți!...

Porni repede, încrunțat, precum se sculase, cum era mereu în timpul din urmă.

Așa era și la atelier. Acum, nu se mai ferea de nimeni să-și arate mînia. Îndată după arestarea fiului său, Virgil, se apropiase mai mult de șeful său de partidă, Melinte, tatăl lui Aurel. Acesta din urmă lucrase o vreme pe la rotărie, pe urmă se mutase la cuptoare și nu se prea vedea cu Dron, ziua. Acasă, însă, erau aproape vecini, se știa, dar trăiau amîndoi ca niște bursuci, iscodindu-se unul pe altul printre ostrețele rupte ale gardului. Uneori, se mai întîlneau la cite un rachiu. Vorbeau, însă, de-ale meseriei, mai criticău pe cite unul sau pe altul, dar nu stăteau mult în crîșmă și plecau. După aceea, iar nu se mai vedeau cu săptămînilor. Chiar de se nime-reau dimineața împreună, mergînd la lucru, tot nu prea vorbeau.

Acum, însă, se legaseră trainic. Se legaseră, pentru că, sfîdîndu-se cu maistrul Teodor Ghidun de la țimplărie din pricina unei gradații pe care vechiul circumar i-o rupsesse, Vasile Dron fu primit în partidă lui Melinte de la locomotive. Ghidun îl avea la inimă pe Dron de mult, tocmai din 1920, de la greve, și cum era rîvnitor încă de atunci la munca altuia, fura și acum din drepturile bănești ale celor pe care-i avea sub mîna sa.

Cearța mare între ei pornise de la norme. Acestea erau colective, nu individuale, și Dron, la salariul său de „doi pe patru”, mai făcea și ore suplimentare, pe care, însă, Ghidun nu i le socotea, deși încasa banii, întocmind buletine de lucru false. Vasile Dron a prins de veste, a făcut „arătare”, s-a sfîdit și dușmănia a fost pe urmă gata. De asta se mutase la Melinte în partidă. De aproape un an, lucra împreună cu acesta și nu-i părea rău, fiindcă învățase meserie și se pricepea, muncind mereu prin diverse locuri, la o mulțime. Știa și cum să sudeze, de pildă, cînd trebuia și n-avea cine alteineva, o bară de cîrlig de tracțiune, încălzînd-o la alb, cum se cuvenea; se amesteca și la ajustat o pilă, un foarfece de tablă, un clește patent și nu se da în lături nici de la frecat locomotivele cu cărămidă, cînd erau ruginite. În fine, muncea „la rupere”, cum recunoștea mai toți.

Toate acestea sporiră prietenia lui Melinte față de Vasile Dron și, încurajîndu-l mereu, ajutîndu-l, nu trecu mult și tatăl lui Virgil își deschise sufletul față de șeful său de partidă. Curînd după aceea, revoltat și de ce i se întîmplase lui Virgil, bătrînul Dron reinodă firul legăturilor sale vechi cu mișcarea muncitorească, apoi fu încadrat în celula de partidă ilegală din care făcea parte Melinte. Cea dintîi sarcină mai deosebită ce-i fusese apoi incredințată era aceea pe care o aduse la îndeplinire pe pasarela de la gară, cînd Johann Krebs, deposedat de servieta în care au aflat listele comunistilor ce urmau a fi arestați, fu zvîrlit în eleșteul din preajma depoului.

De atunci, însă, trecuse destul — cel puțin așa i se părea lui Vasile Dron, fiindcă între timp el, cu mîinile lui, defectase niște locomotive cu care trebuiau să se evacueze nemții; el îi incredința pe mulți lucrători că nu trebuie să părăsească orașul, el îi convingea, pe cit putea mai mulți, să nu se grăbească cu demontatul mașinilor de prin atelier, ce trebuiau cărbănite la Timișoara. După cum tot el era acela care, pornit încrunțat de acasă, intra acum la atelier cu un tenuleț de manifeste.

Sirena urla a doua oară, se luminase mai bine de ziuă și-n curtea atelierelor, la secții, peste tot, era numai alergătură, erau numai opintiri, numai cuvinte grele rostite.

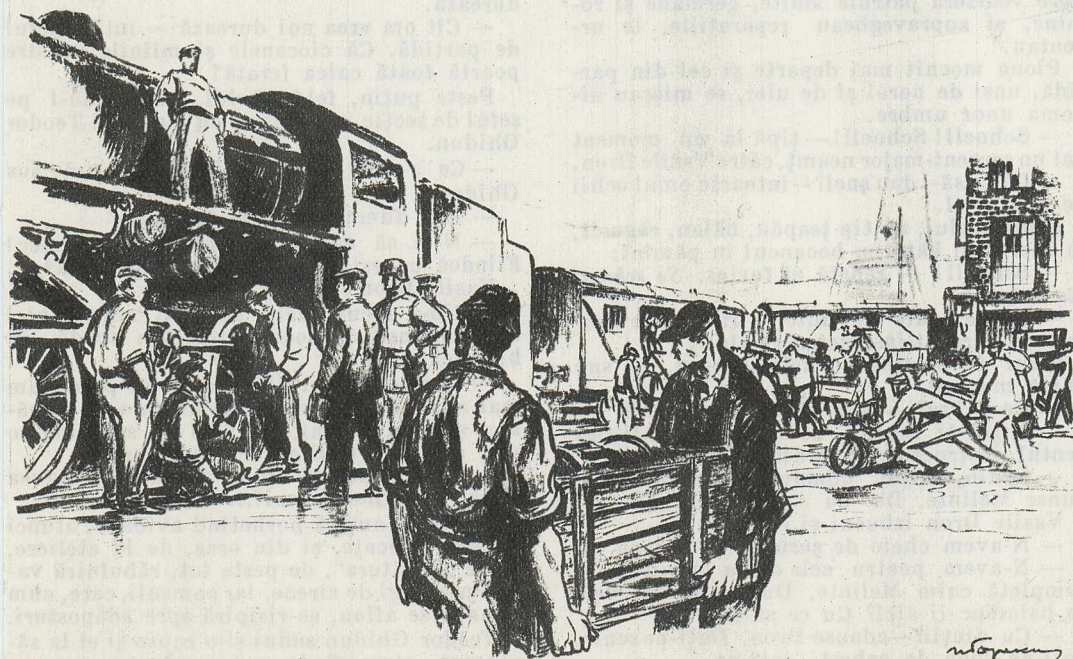
Primele eșaloane cu mașini care fuseseră demontate în ajun plecaseră deja la drum cu trenul și, acum, altele urmau a se pregăti, alte vagoane așteptau pe liniile dinăuntru, să fie încărcate. Lucrul nu mai era nicăieri lucru. Peste tot domnea harababura.

Dinspre Prut, în rari clipe de liniște, se auzea canonada îndepărtată a artileriei sovietice, iar pe sus, pe deasupra norilor, fierbeau clocotînd avioane grele de bombardament. În timpul acesta, ieșind de prin magazii și de prin secții, oamenii cărau cu spatele lăzi cu scule, drugi de oțel și bare lungi de fier, bronzuri și tipare de turnat, lagăre, saci cu nisip plastic, căldări, cutii cu piese de măsurat și cu chei diferite.

În ușa țimplăriei, cu-n caiet terfelegos în mîna, cu niște ochi îponcșiți, verzi, și cu o mustață zburlită sub nasul ascuțit, sta, înalt și pieptos, maistrul Teodor Ghidun. Dinăuntru, din atelier, ieșeau cite unul, cite doi, cărînd materiale și scule.

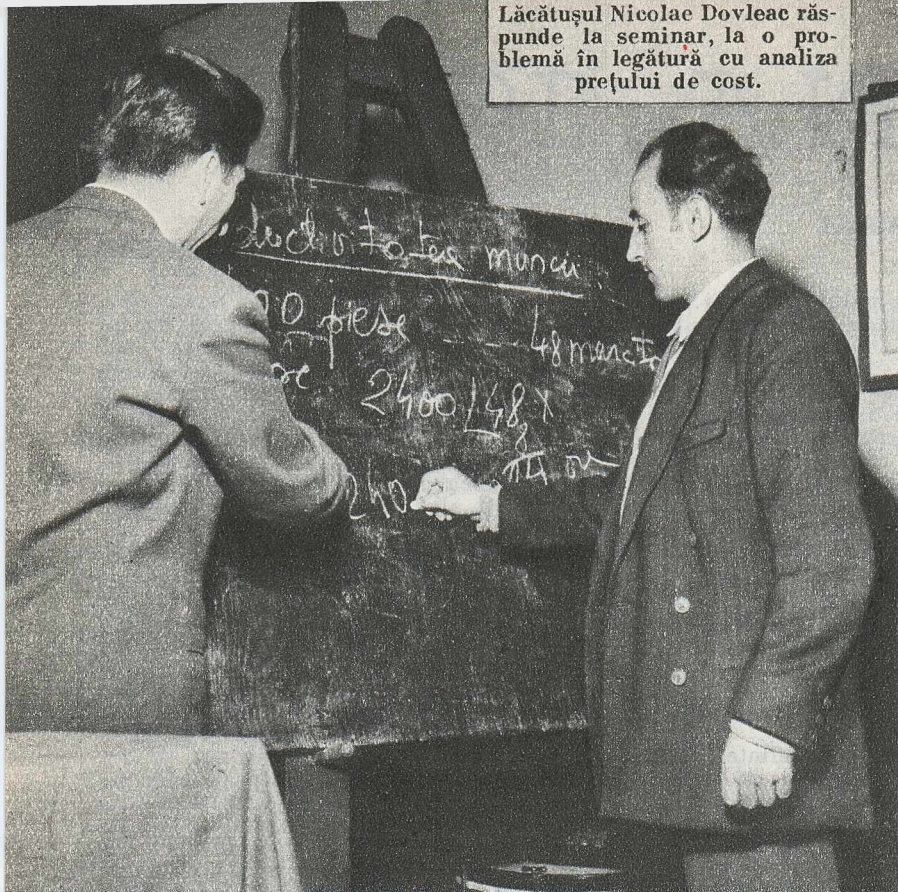
Ghidun îi bătea pe spate pe fiecare, asudase și mereu scria.

— Bun, Alexa, bun. Tesle cite? 65?... Becuri cite? Ai 48?...

^{*} Fragment din romanul în lucru.

Lăcătușul Nicolae Dovleac răspunde la seminar, la o problemă în legătură cu analiza prețului de cost.

UNIVERSITATE

de SEN Alexandru

A fost odată...

A fost odată și nu va mai fi, în vechea capitală a burghezilor și moșierilor români, o „societate”. Ascunsă sub trei litere modeste, ea își făcea, netulburată, afacerile. Inițialele ei: S.T.B. Afacerile ei: tramvaiele din București. Fiecare invirtitură de roată a fiecărui tramvai, fiecare călător, dându-și bănușii taxatorului, fiecare oră petrecută de taxator la măsura sa, de vatman în fața frinelor, de lăcătuși, mecanici,

șudori în atelierele S.T.B.-ului, sporea nemăsurat veniturile acționarilor societății. Dar nu și buna stare a setebiştilor. Dimpotrivă, mizeria lor devenea din ce în ce mai mare.

Adeseori le lipseau și cele necesare traiului zilnic. Cît despre cultură, nici nu putea fi vorba. Deși în legi se vorbea despre „învățămîntul gratuit” și „obligatoriu”, setebiştii, ca și alți muncitori, ajungeau foarte greu să termine cele patru clase primare.

Acționarii S.T.B.-ului se strîngeau în adunări generale. Acolo li se prezenta bilanțul și li se anunțau dividendele. Presupu-

nind că un scriitor de romane fantastice ar fi dorit să-și închine una din opere „societății” tramvaielor bucureștene, el ar fi putut să imagineze orice: tramvaiul aerian, tramvaiul pliant care se strînge după întrebuintare, tramvaiul submarin sau tramvaiul deservit de roboți. Un singur lucru nu i-ar fi trecut niciodată prin cap: că vreo adunare a acționarilor sau vreun consiliu de administrație al S.T.B.-ului ar hotărî să-și strîngă salariații într-o sală și să le predea cursuri de biologie, astronomie, istorie, geografie și economie. Ca să nu mai vorbim de socialism științific! Și autorul, deși obișnuit cu cele mai fantastice creații ale fanteziei, s-ar fi crezut pradă unui vis, dacă cineva i-ar fi arătat, în 1938 sau '39, că peste cîțiva ani, poate chiar în sala unde se țineau ședințele adunării acționarilor, va funcționa o universitate populară muncitorească în care academicienii și cercetătorii științifici vor preda cursurile enumerate mai sus și ai cărei studenți vor fi setebiştii de odinioară. Și că, orice aparate de detectare ar folosi, nu va găsi în sală nici picior de acționar...

I. T. B. — 1959 — Scurte fișe de studenți

Tovarășul Ion Pepel a absolvit școala profesională „I.C.A.R.”. Apoi a fost repartizat la I.T.B., secția cale. Dar pe lăcătușul Ion

Pepel îl interesează astronomia. Căci sateliții artificiali sovietici și prima planetă artificială au făcut din cosmos o preocupare de zi cu zi a pămîntenilor.

Pe sudorul Marin Marinescu, coleg al tovarășului Pepel, îl interesează economia. A participat anul trecut la un concurs „Cine știe câștigă”. A știut și a câștigat pentru I.T.B. concursul de economie concretă. Anul acesta dorește să-și continue studiile.

După vîrstă, electricianul Mihalache Blană ar putea să le fie tată celor de mai sus. El n-a absolvit școala profesională, ci doar cîteva clase primare. Acum este șeful gospodăriei I.T.B.-Dudești. Îl interesează toate materiile, dar, îndeosebi, biologia. Are niște vecini pe care vrea să-i vindece de misticism, expunîndu-le adevărul despre originea vieții.

O sută treizeci și cinci de muncitori au socotit că niciodată nu este prea tîrziu, pentru a învăța și a înțelege mai temeinic legile naturii și ale societății. Fiecare dintre ei și-a descoperit un interes pentru un anumit domeniu.

Iar organizația de partid a condus și a îndrumat comitetul sindical să înființeze, în colaborare cu S.R.S.C., universitatea populară muncitorească, socotită astăzi ca una din cele mai bune din București.

Călătorii în cer și pe pămînt

Dacă înlăturăm hotarele dintre diferitele „materii”, orînduite

— Scrie 50 cuțitoaie — striga viforos unul care ieșea cu unelte.

— 17 beșchii! — urma altul.

— 31 sfredele, 38 raspele!

Și-și tot nota, și-și tot însemna acolo atîtea pretoare, atîtea spilțelnice, atîtea colțare, cumpene și răzușuri, razuri, clești, teșghele, rindele, diferite dințare și mașini, zgîrie-ciuri, pasuri și scoabe pe care timplarii le cărăbăneau la vagoanele de pe liniile de garaj.

Greul cel mare era, însă, în altă parte. Greul era acolo unde muncitorii, cei mai mulți cu unghiile rupte și degetele strivite, desfăceau în bucăți bancurile strungurilor, păpușile și cărucioarele, la desurubat frezele, la scos paturile și ghidajele rabotezelor, la soclurile mașinilor de mortezat.

Și mai și, însă, decît pretutindeni, era la secția de locomotive și la vagonaj.

Zorul mare aici trebuia dat. Pentru ca toate să poată fi duse, pentru ca atelierele să se evacueze, spre a se muta fabricile din oraș, pentru încărcat și transportat averi și trupe, și populație, trebuiau vagoane cît mai multe, cît mai repede.

Mașinile cu abur se rînduiau pe linii și-și așteptau rîndul.

Mai fiecare, de atîta umblătură, de atîta purtat, de atîta greutate cîtă cărăbănise, avea cîte o meteahnă. Ba nu funcționau supapele de la cilindri, ba penele de la cutiile de unsoare, ba se rupseseră arcurile boghiurilor; care și cum o căutai, zăcea.

Partida lui Melinte avea repartizate în ziua aceea patru locomotive. Patru și bune! La una, seria 50.000, cu șase roți cuplate, nu mergeau frînele; alta, 50.050, avea ceva

la cuzineții inelari; o alta, 50.100, cu cuzineți obișnuiți, avea ruptă biela; iar a patra, tip 230.000, trebuia, aproape pe de-a-ntregul, revizuită la garnitura de pistoane. Repararea lor cerea trudă grea și îndelungă, nu joacă. Pentru cei care ordonaseră evacuarea, timp de zăbavă nu era. Dis-de-diminează, la ateliere veniseră patrule multe, germane și romine, și supravegheau reparațiile, le urgentau.

Ploua mocnit mai departe și cei din partidă, unși de noroi și de ulei, se mișcau adoma unor umbre.

— Schnell! Schnell! — țipă la un moment dat un sergent-major neamț, către Vasile Dron.

— Cu ce să-i dau șnei? — întoarse omul ochii pe dos la el.

Feldwebelul, un tip țeapăn, bălan, răgușit, se enervă și bătu cu bocancul în pămînt:

— Schnell! — repetă el furios. *So schnell als möglich!*

— Cît se poate mai iute — îi traduse spusele un sergent-instructor român.

Șeful de partidă se arătă, negru, pe sub burta mașinii.

— Ce-i, bre? — făcu el. Ce-i așa gură?

— Mișcă-ți echipa, ce stail! — porunci sergentul instructor. E ordin!

— Ordin, ordin, domnu' instructor — răspunse Melinte. Da' cu ce să-l execut?

Vasile Dron izbucni și el:

— N-avem cheie de șuruburi — începu el.

— N-avem pentru cele de la garnitură — completă calm Melinte. Dumneata nu vezi ce balamuc îi aici? Cu ce să lucrăm?

— Cu dinții? — adăuse Dron. Dați-ne scule, dați-ne șnur de azbest, dați-ne...

Sergentul instructor trase o înjurătură și porni fuga spre birouri. După el, încrunțindu-se la cei doi muncitori, plecă și neamțul.

— Cînd vi-ți vedea voiceafa! — zise, mai mult pentru el, Vasile Dron. Aduceți scule. Aduceți. C-aici îi treabă de tijă, la flanșe, la inele, la piston... Operație în patru rate și durează.

— Cît om vrea noi durează — întări șeful de partidă. Că ciocanele și mîinile noastre poartă toată calea ferată!

Peste pușin, feldwebelul, negăsindu-l pe șeful de secție, se întoarse cu maistrul Teodor Ghidun.

— Ce s-aude aici, Melinte? — făcu de sus Ghidun.

— Da' dumneata ce te-amesteci?

— N-ai să mă întrebi tu ce m-amestec! Fiindcă ce ești tu, mă, la toată urma?

Vasile Dron scrișni:

— Nu-s făcut, dacă mai ții minte, nici din scindură de toacă, nici din coadă de biciușcă!

— Cum? — tresări Ghidun. Mi se pare c-am mai auzit eu vorbele astea acum vreo douăzeci și ceva de ani, nu?! Să nu stai unde-o stat și Ilie Pintilie care le-a rostit.

— Îi mai sta și dumneata acolo, n-avea grijă. Îți vine ceasul!...

Pe sus se auziră horhotind avioane, atunci pare-se ridicăte, și din oraș, de la ateliere, de la „Țesătura”, de peste tot, răbufniră vâiete prelungi de sirene, iar oamenii, care, cum și unde se aflau, se risipiră spre adăposturi.

Teodor Ghidun sudui și o rupse și el la sănătoasa, strecurîndu-se pe sub vagoane.

I.T.B.

Fotografii de S. STEINER

cu denumirea lor și numărul respectiv de ore în dosarul tovarășului director Ana Nicolae, și le privim cum se îmbină una cu cealaltă, într-un sistem de cunoștințe, ne întâmpină imaginea unor vaste orizonturi care cuprind cerul și pământul, omul și societatea, lumea întreagă și patria noastră. Programul este astfel alcătuit, încât studenții cunosc nu numai tainele universului, ci și realitățile țării lor; nu adună numai date și informații ci, la cursul de socialism științific, învață și să le interpreteze în lumina marxism-leninismului.

...Lăcătușul Ion Pepel face o călătorie în universul infinit, în timp și spațiu. A fost poftit în vizită la o familie deosebit de strălucitoare, ... familia soarelui. A cunoscut planetele. A aflat ce sînt eclipsele, cometele, stelele căzătoare și a încercat să cuprindă cu mintea nemărginirea universului. Va cunoaște și le va deslusi unora, încă încurcați în erezuri, ce este o eclipsă și-i va lămuri ce de puțină influență are asupra soartei omului încrucșarea Săgetătorului și a Racului. El știe că astrologia este o șarlatanie.

Multe se pot învăța și din răspunsurile pe care le dă lectorul la întrebări. Un student a voit să știe dacă este vreo legătură între căderea stelelor și moartea omului. Altul, care în lunga călătorie printre planete nu uitase că locuiește totuși pe pământ, s-a informat dacă ciocnirea cu o cometă nu ne-ar pune în primejdie.

Lectorul a lămurit că versurile „la moartea mea/a căzut o stea” conțin doar o figură de stil și că pământul nu are a se teme din partea cometelor.

Dar subiectul favorit al discuțiilor de astronomie au fost, desigur, sputnicii și planeta artificială sovietică. Studenții au pus nenumărate întrebări. Iar lectorul, cercetătorul științific Sîngeorzan de la Observatorul Astronomic din București, a dat toate lămuririle. Mai ales că lucrează la secția de urmărire a sateliților, înființată la Observator.

Intr-o zi lectorul a propus o lucrare scrisă de control. De data aceasta au răspuns studenții: ce sînt galaxiile, ce sînt sateliții artificiali, cărei planete li spunem luceafăr, dacă este vreo legătură între culoarea și temperatura unei stele, cum se explică fazele lunare și încă multe altele.

Rezultatele au fost grăitoare. Din 87 de cursanți, 11 au obținut „foarte bine”, 48 au obținut „bine”, 24 au răspuns mulțumitor. Numai patru au luat calificativul „insuficient”.

Cohorînd dintre galaxii și contemplînd harta desfășurată a continentelor, studenții s-au oprit asupra acelor locuri care ne sînt tuturor cele mai dragi: plaiurile patriei noastre.

...Impiegata Chiriță Stana regăsește gustul orelor de clasă părăsite cu trei decenii în urmă.

Acum, la cursul de geografie a R.P.R., urmărește cu atenție rețeaua hidrografică a țării. Petrolul și cărbunele precum și celelalte bogății ale țării capătă o așezare precisă în spațiul hărții. Dar în condițiile avîntului economic prin care trece țara noastră, este cam greu să predați geografie, pentru că acolo unde ieri se întindea cîmpia, astăzi a crescut un combinat industrial. Acolo unde astăzi lectorul nu are pricină să se oprească, mîine se vor opri, poate, toți profesorii de geografie. Or, în aceste condiții, geografie R.P.R. este un studiu ce trebuie reluat în fiecare an.

Lectorul, cercetătorul Gh. Neamu de la Institutul de Cercetări Geografice al Academiei R.P.R., a completat cursul cu lecții despre geografia fizică și economică a U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară, precum și cu expuneri informative despre lumea capitalistă. Ceea ce face mai lesne de înțeles istoria ce se desfășoară sub ochii noștri.

...Electricianul Mihalache Blănă a urmărit cu atenție istoria zbuciumată a poporului. Eroii acestei istorii îi apar acum în altă lumină decît pe vremea în care, în școala primară, îi vedea ridicăți în slavă pe boieri și pe regi. Acum a apărut un alt erou, prezent în toate perioadele istorice: masele populare. Lectorul a dat o atenție deosebită episoadelor pline de măreție ale luptei poporului pentru o viață mai bună.

Astfel renasc în viață, în sala de curs, chipurile acelor oameni vrednici și neînfricați, care au pătimit pentru libertatea celor opriți. Dar ajungînd în veacul nostru, cele spuse în prelegeri se confundă cu însăși viața studenților: grevele conduse de partid, lupta comunistilor împotriva exploatații, curbele de sacrificiu, șomajul, activitatea ilegală. Iar insurecția armată, discutată în seminar ca o problemă riguroasă științifică, este și un episod din însăși viața lui Mihalache Blănă. El însuși a participat la înfrîntura ei, în primele rînduri, is-

toria confundîndu-se astfel cu propria lui viață. De altfel, lectorul Florin Georgescu, director-adjunct al Muzeului de istorie a orașului București, l-a recunoscut pe studentul Mihalache Blănă într-una din fotografiile expuse la muzeu, în legătură cu insurecția armată de la 23 August. Studiînd, acesta înțelege temeiurile adînci ale luptei sale, însemnătatea conducerii luptei poporului de către partid, caracterul cu adevărat popular al evenimentelor din care s-a născut România de astăzi, patria celor ce muncesc.

Istoria vieții și a omului

În sala de curs s-a făcut liniște. Studenții sînt deosebit de atenți. Desigur, atît interesul pentru cursul de biologie, cît și personalitatea lectorului, acad. prof. Eugen Macovschi, îi îndeamnă la aceasta.

Directorul Institutului de Biochimie al Academiei R.P.R. a vorbit studenților despre originea vieții, istoria speciei omenestii, despre ereditate. Demascînd absurditatea antiștiințifică a credințelor religioase, cursul face lesne de înțeles datele pe care le-a adunat știința despre apariția și dezvoltarea omului, despre locul său în natură.

...Încasatorul Dabija a încercat, prin anii 1931, să urmeze o școală agricolă. A trebuit, însă, să renunțe. A rămas cu o nepotolită dorință de a învăța, de a ști. În grădinița sa, face experiențe micriniste.

Acum se află în amfiteatrul Facultății de științe naturale. La încheierea cursului, lectorul și-a invitat studenții la facultate, le-a ținut o prelegere cu proiecții și le-a făcut demonstrații cu aparate.

— Astăzi — ne-a spus tovarășul Dabija — amfiteatrele s-au deschis și pentru oamenii muncii. Savanții vin în mijlocul poporului. Mii de studenți, fii ai oamenilor muncii, au intrat în institutele de învățămînt superior, în timp ce părinții lor își sporesc cunoștințele,

atît prin intermediul învățămîntului fără frecvență, cît și prin universitățile populare.

Mai mulți lectori, același punct de vedere

Lectorii care au predat la universitatea populară muncitorească a I.T.B. se deosebesc, desigur, prin specialitatea lor, dar se aseamănă prin aceeași apreciere a studenților: deosebit de pozitivă.

Pe tovarășul acad. prof. Eugen Macovschi l-au impresionat în mod deosebit atenția și interesul auditoriului și va continua să predea în universități populare. Tînărului cercetător Gh. Neamu îi face maro plăcere să vină la lecții, deși, la început, s-a temut că nu va fi ascultat de cei mai în vîrstă. Pentru astronomul Sîngeorzan, fiecare lecție era un adevărat examen. Lectorul Florin Georgescu a fost impresionat de animația de la seminare. Ne spune că a avut el însuși de învățat de la cursanții participanți la evenimente istorice.

Muncitorii au dovedit că prețuiesc munca acelor cadre științifice care, la chemarea partidului, au venit să le împărtășească cunoștințele lor.

Și aci este un șantier

Poeții își string azi imaginile de pe șantiere.

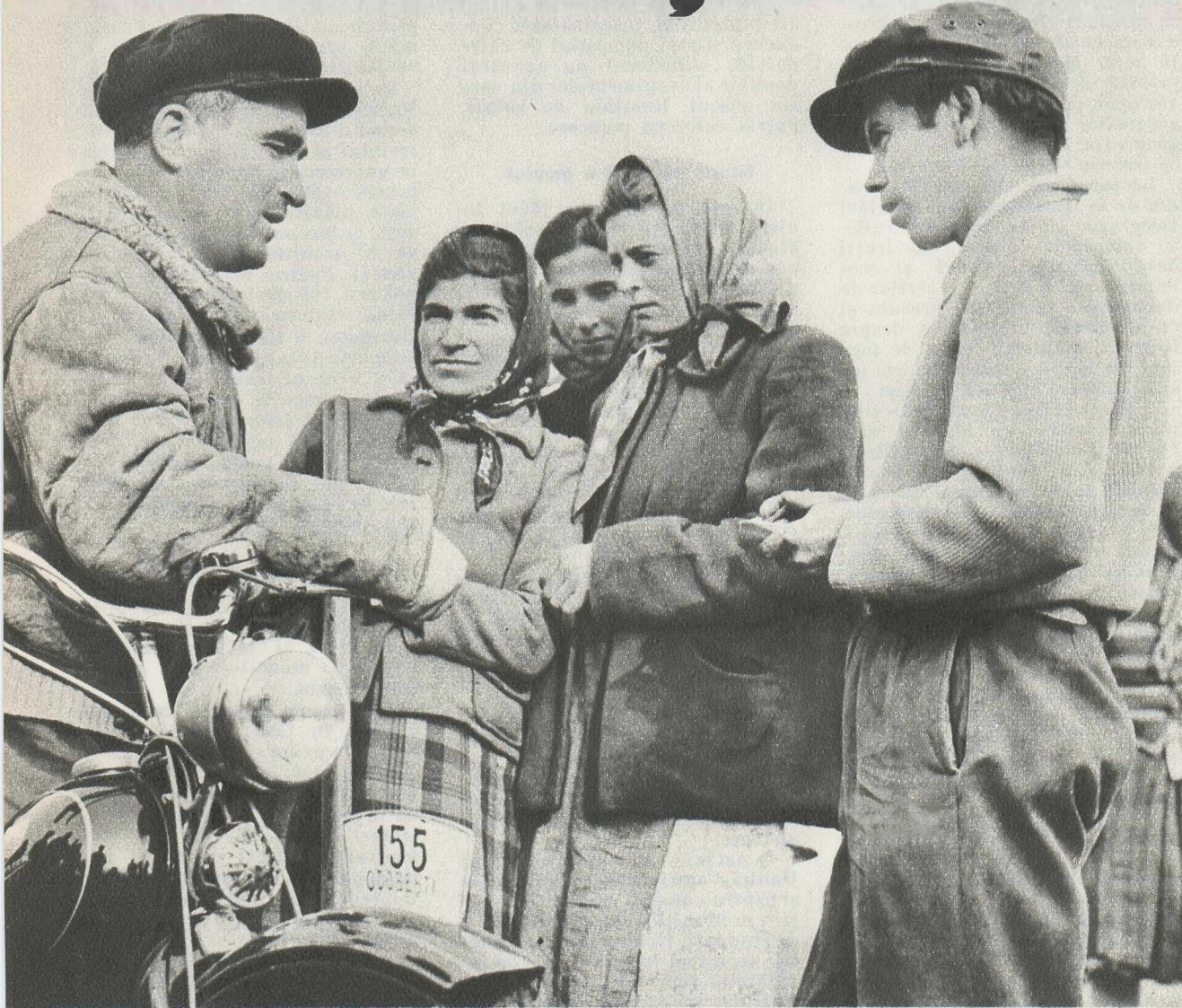
Să vină și la universitatea populară muncitorească. Și aci este un șantier.

Șantiere de acest fel sînt pretutindeni în țară, la sate și la orașe, în uzine și gospodării agricole de stat, în întreprinderi și gospodării colective. Zeci de mii de organizatori ca Ana Nicolae, lectori ca Gh. Neamu sau Sîngeorzan, studenți ca Blănă Mihalache sau Ion Pepel muncesc împreună, sub îndrumarea partidului, spre a făuri omul de mîine, a cărui muncă va fi știință, a cărui viață va fi organic legată de cel mai înalt nivel cultural, pe omul orînduirii comuniste.

Directorul universității, Ana Nicolae, și prof. Mihai Bondra stau de vorbă cu un grup de studenți, care le cer relații în legătură cu lecția ținută.

Situația la zi

Înainte de despărțirea după o zi de muncă, șeful de echipă Iordan Eftandopol dă îndrumări, pentru a doua zi, tovarășilor săi (G.A.C. „16 Februarie 1933” - Odobești).

Am văzut și am auzit multe în ziua aceea toridă de vară, în care s-a născut G.A.C. „Ștefan Gheorghiu”, prima gospodărie agricolă colectivă din fostul județ Brăila și una din primele din țară.

Se împlinesc zece ani de atunci, dar două imagini din această zi mi-au rămas la fel de vii în minte ca în primul ceas: tribuna improvizată, de la care un tânăr țaran, Neagu — celălalt nume nu îl-am reținut — slăbuț și sărăcăcios îmbrăcat, vorbea cu înflăcărare mulțimii despre cele văzute de el în Uniunea Sovietică; vorbea despre ogoarele întinse cât vezi cu ochii, pe care lucrează mașini de tot felul, despre cirezi bogate, numai cu vite de soi, despre casele și mobila frumoasă a colhoznicilor, despre traiul lor îmbelșugat... „Așa va fi și la noi!” — a încheiat el. Dincolo de tribună — cea de-a doua imagine: cteva din „casele” sătenilor din Osmanu — niște bordeie scunde, parcă și mai turtite sub povara acoperișurilor de stuf. În fund, o biată vită costelivă smulgea, lacomă, din iarba firavă, crescută

pe peretele de lut al unui bordei...

Un băiețandru de vreo 12 ani mi s-a adresat copilărește:

— Vedeti?! La noi crește iarba și pe case! Dacă-s din pământ!... — și 'a lipăit cu talpa goală în praful șoselei.

— Al cui ești tu, măi băiete?

— Am fost. Al lui Nicolae Scirtoacea. Văcarul. Dar tăicuțu' a murit...

Un om în toată puterea virtuții, îmbrăcat corect și chiar cu îngrijire: haină albastră de catifea reiată, cămașă și cravată asortate... Îmi vorbește cu deplină siguranță, folosind fără nici o șovăire un vocabular tehnic ce presupune însușirea unui însemnat bagaj de cunoștințe, despre: „economia fără orizont a gospodăriei țărănești individuale”, despre „rezervele inepuizabile ale agriculturii socialiste”, despre „rentabilitatea” cutărei culturi față de o alta, despre „prolificitatea” cutărei specii de animale...

Îl privesc, îl privesc și îl ascult — de cât timp oare? Și nu-mi vine să cred! Omul acesta, Neagu Dumitrașcu, președintele G.A.C. „Ștefan Gheorghiu” din

Osmanu, nu este altul decât tânărul țaran sărac care, acum zece ani, vorbea la tribună. Ca toți cei care păseau atunci, alături de el, pe drumul gospodăriei colective, în afară de entuziasm și o îndrăjită hotărâre de a munci și de a urma întocmai cuvântul partidului, nu avusesse mai nimic: nici posibilități materiale, nici cunoștințe tehnice, cu atât mai puțin experiență. Și iată-l acum...

Îmi expune situația gospodăriei, scoate stiloul și face calcule, caută să-mi dea cifre cât mai exacte. Îl ascult cu sentimentul că trăiesc basmul cu voinicul care „a crescut într-un an, cât alții în șapte”. Într-un răstimp, se oprește: pare oarecum vexat că nu-mi notez nimic. Îi explic: datele le cunosc de la raion. Știam că astăzi gospodăria are 1.600 de hectare, că are patru ferme zootehnice cu vaci Pintzgaug și Roșii de stepă, cu porci Marele Alb, cu aproape o mie de oi țigăi și mii de păsări; că anul trecut gospodăria a vândut statului zece de vagoane de produse și că fondul de bază a ajuns la aproape două milioane de lei; că s-au cumpărat două autocamioane și s-au ridicat construcții

de C. DOBRIȚA

Fotografii de S. STEINER

frumoase, că anul acesta gospodăria va vinde statului, pe bază de contract, peste 100 de vagoane de produse...

Îi spun, apoi, că am fost de față la inaugurarea colectivei și-i povestesc scena cu orfanul văcarului.

— Oare ce a devenit băiatul acesta?

— Care dintre ei? Că patru băieți a lăsat Nicolae Scirtoacea, săracul. Unul, Gheorghe, e acum șeful fermei de oi. Al doilea... Mă rog, toți au azi un rost. Muncesc bine, câștigă bine, și-au făcut case acoperite cu țiglă și — adaugă zimbînd — nu mai umblă desculți. Nimeni nu mai umblă pe la noi desculț ori în opinci... Ai să te convingi...

Într-adevăr, nu numai sub aspectul acesta, dar sub toate celelalte aspecte, Osmanu nu mai seamănă cu ce a fost. Cele peste o sută de case noi ale colectivizatorilor îi dau cu totul altă înfățișare. Există și un cartier al tineretului — „Mărul Roșu”. Aici își fac case toți înșurăteii. Mai peste tot — mobilă nouă, de la oraș, oglinzi, plăpumi și perne frumoase, ba și aparate de radio, biciclete și mașini de cusut... Se mai vorbește și acum despre zestre; și mai că și părinții fetei, și cei ai băiatului, cînd vor să afle la cît se ridică aceasta, întrebă de zilele lucrate, înscrise în carnet.

Mulți tineri din colectivă învață la oraș, în școli medii și superioare. Feciorul lui Dionisie Drăgan e azi inginer de hidroameliorații; al lui Marin Popoacă e căpitan de marină; fiica lui Radu Enache, profesoară.

Copiii sînt educați de mici în spiritul dragostei pentru muncă și învățătură. Iată pionierii: bine îmbrăcați, bine hrăniți, cu obraji rumeni și numai rîs. Fac experiențe agrotehnice, sport, muzică, joacă șah... Au cerut, nu demult, să li se dea o muncă „permanentă” în gospodărie; aceasta le-a încredințat creșterea a 20 de purcei. Și pentru că nici o muncă nu trebuie să rămînă nerăsplătită, consiliul de

Colectivista Mița Mihalache, de la G.A.C. „Ștefan Gheorghiu” din Osmanu, controlează cu cea mai mare grijă ouăle, înainte de introducerea lor în incubator.

conducere a hotărât să le dea material și asistență tehnică spre a cultiva cu ceapă locul viran din dosul școlii. Cu banii pe care îi vor lua din valorificarea cepei — tot prin colectivă, bineînțeles — își vor cumpăra material sportiv și — cine știe? — depinde de recoltă, poate și câteva instrumente muzicale. Aspirațiile sînt mari...

Așa e la Osmanu, astăzi.

În lumina faptelor

Gospodăria agricolă colectivă „16 Februarie” din Odobești intră abia în al treilea an de existență. A luat ființă cu numai 18 familii și 12 hectare de vie. A fost, însă, de ajuns un singur an, experiența unei singure recolte, pentru ca primelor 18 să li se alăture încă multe familii, iar în celălalt capăt al comunei (e o comună mare Odobești, de fapt un orașel) să ia ființă încă o gospodărie colectivă viticolă, „30 Decembrie”. Astăzi întreaga comună este colectivizată.

Dar lucrurile n-au mers de la sine. La început oamenii ezitau: în primul rînd, pentru că nu prea înțelegeau ce folos ar putea aduce colectiva în viticultură,

con condițiuni întreg complexul de măsuri agrotehnice recomandate în viticultură. Rezultatul? Mari sporuri de recoltă. Colectiviștii din Odobești au obținut anul trecut o recoltă medie de 11.000 kg struguri la hectar, pe cînd individualii au cules, în medie, numai 6.500 kg. Totodată, cheltuielile de producție au fost mai mici, avînd în vedere marea suprafață lucrată. Un viticultor harnic și priceput ca Damian V. Ion, care și-a lucrat împreună cu nevasta, hectarul de vie, a realizat din recolta de struguri 6.500 lei. În același timp, Roată Vasile și cu nevastă-sa, care au lucrat în colectivă, au primit pentru zilele muncă prestate, numai bani 18.750 lei! (Au mai primit și peste 200 de litri de vin, și alte produse). Hectarul de vie cu care intraseră în colectivă cu un an în urmă nu le adusese niciodată atîta bănet. Și au fost colectiviști care au cîștigat încă mai mult decît Roată Vasile. Fiecare, după cît a muncit.

N-a mai stat Damian la gînduri, cum n-au mai stat nici ceilalți individuali, dacă să intre sau nu în colectivă. Și nici nevestele n-au mai zis ba. Au văzut că munca, acolo, este mai

responsabilă comisiei de femei. Lelea Maria a devenit șefă de echipă, iar nu demult a trăit cea mai frumoasă zi din viața ei: a fost primită în rîndul candidaților de partid.

E o femeie trecută de prima tinerețe. Dar abia acum, în gospodăria colectivă s-a putut afirma și a cunoscut adevărata satisfacție a muncii. Fața ei poartă semnele unei vieți aspre, sărace în bucurii; dar ochii — ce tineri, ce luminoși sînt! Cu cîtă încredere privesc viitorul!

Își trage hasmaua peste bigudiurile ce ies indiscrete la iveală și-mi spune, jumătate jenată, jumătate rîzînd:

— De! De cînd cu colectiva, ne-am mai modernizat și noi... Și apoi, mîine avem serbare mare aici: sărbătorim colectivizarea întregii comunei!

De la 0,2 la 72

În 1949, numărul gospodăriilor colective și al întovărășirilor agricole din regiunea Galați, luate la un loc, se ridică la... 6. Ele reprezentau 0,2 la sută din numărul familiilor țărănești și 0,3 la sută din suprafața arabilă.

Dar succesele primelor gospodării colective au însemnat mult mai mult decît aceste minuscule procente: ele au fost cel mai puternic argument care a convins zeci de mii de țărani muncitori să pășească pe drumul muncii în comun. Așa se explică faptul că, în 1959, la zece ani de la istorica rezoluție a partidului cu privire la transformarea socialistă a agriculturii, sectorul cooperatist al agriculturii reprezintă în regiunea Galați 72 la sută din numărul familiilor și 80 la sută din suprafața arabilă. Așa stăteau lucrurile spre sfîrșitul lunii martie. De atunci și pînă acum procentele acestea au crescut și mai mult, țărani muncitori din regiune devenind în proporție de masă partizani înflăcărați ai colectivizării.

Pe ogoarele regiunii Galați lucrează astăzi 3.000 de tractoare, peste 500 de combine și multe alte mașini agricole, care au executat numai anul trecut un volum de lucrări ce depășește un milion de hantri! Mecanizarea și asistența tehnică, an de an mai puternice, intensă muncă politică desfășurată pentru consolidarea unităților cooperatiste și atragerea țărănimii muncitoare pe făgașul socialismului înving pe zi ce trece.

Socialismul învinge, deschizînd țărănimii muncitoare orizonturi largi, pînă mai ieri nebănuite. La Consfățuirea colectiviștilor, întovărășiților și lucrătorilor din agricultura regiunii Galați, s-au putut auzi cifre ca: 4.000 kg grîu la hectar, 6.000 kg porumb, 3.000 kg floarea-soarelui, 40.000 kg steclă de zahăr, 12.000 kg struguri... Performanțe? Nu. Producții medii, pe care multe gospodării colective din regiune s-au angajat să le obțină de pe suprafețe de 50-100 hectare... Cît despre cei mai îndrăzneți, aceștia își propun să organizeze loturi demonstrative de pe care să scoată 10.000 kg grîu la hectar, 25.000 kg porumb, 20.000 kg orez, 10.000 kg floarea-soarelui, 100.000 kg steclă de zahăr, 30.000 kg struguri, 100.000 kg roșii!

În condițiile agriculturii socialiste, posibilitățile de sporire a producției agricole sînt nelimitate. Iar aceasta înseamnă, în ultimă instanță, belșug și fericire.

Seara, după o rodnică zi de muncă, colectivistul Zaharia Grigore din Odobești, în mijlocul familiei.

unde predomină munca manuală. „Nu-i totuna dacă lucrăm pe întineri mari, ori dacă fiecare își muncește singur via lui? — se întrebau unii. Ce să te legi la cap, dacă nu te doare?” Mai ales că, în anii noștri, viticultorii, ca și întreaga țărănime muncitoare, primind un larg sprijin din partea statului, au reușit să realizeze venituri bunicele. Apoi multe mai ziceau și femeile. Nu toate, dar o bună parte dintre ele. Prinsese teren o scornire dușmănoasă — că vor trebui să muncească peste puterile lor: „Via cere muncă, nu glumă”.

În lumina faptelor, nu a mai rămas nimic din toate aceste „teorii”. În viticultură, ca în toate celelalte sectoare agricole, primează buna organizare a muncii. În colectivă oamenii își pot împărți astfel sarcinile, încît și propria lor capacitate de muncă, și timpul de lucru să fie folosite din plin. Și numai în colectivă se poate aplica la timp și în bune

cu spor, că femeile fac îndeosebi munci mai ușoare, ca tăiatul viei, ascuțitul aracilor, retezatul și legatul, culesul și lucrările din școala de vițe.

Cînd am fost la Cîmpineanca, altă comună viticolă din raionul Focșani, cît se întinde via, numai pîlcuri de femei și fete tinere am văzut. În curtea colectivei, sub un umbrar, alte femei. În jurul unei mese lungi, lucrau pentru școala de vițe.

— Dar unde vi-s bărbații, suratele?

— La cîmp: la semănat, la împrăștiat gunoi. Au ei destule acum! În vie, deocamdată au terminat. Au dezgropat-o, iar tăiatul l-am luat asupra noastră!

Cea care mi-a dat acest răspuns, Maria Său, e una dintre primele femei din comună care au înțeles rostul colectivizării. Pe multe dintre femeile cu care lucrează acum, ea le-a convins să pășească pe acest drum. Toate o stimează, o iubesc și au ales-o

DIN TOATĂ LUMEA

ANGLIA - SECOLUL XX

Ministrul britanic al Interio-
lor, sir Butler, a supus Camerei
Comunelor un plan, potrivit că-
ruia o mare reformă a învăța-
mintului va trebui să prevadă
construirea mai multor „închi-
sori pentru tineret”, centre pro-
filiactice de „educație prin con-
strîngere”, precum și introduc-
rea oficială a pedepsei cu bătaie.
Ca să vedeți că dracul nu e chiar
alt de negru, nu se va permite,
însă, decît „biciuirea inofensivă”
cu nulele de mesteacăn.

Grabiți să pună în aplicare
planul „educativ” al domnului
ministru, profesorii unei școli
din orașul Brighton au stabilit
un regulament în care se preve-
de: 1) că profesorii obișnuți nu
au dreptul decît la o bătaie-elev
pe zi; 2) că directorul școlii se
bucură de privilegiul de a putea
aplica trei corecții zilnice și
3) că partea corporală cea mai
bună pentru biciuire (cu rîmu-
rele de mesteacăn) rămîne cea...
clasică.

În expunerea de motive se
precizează: „Foruri autorizate
au stabilit că șezutul este cel
mai bun loc pentru aplicarea
corecției”.

Negru pe alb!

UMOR, GRIJĂ PĂRINTEASCĂ SAU...?

Grijuliu fața de unii dintre
cetățenii care l-au ales, primar
al orașului Schleswig din Re-
publica Federală Germană a
cerut profectanților ca noua in-
stalație de iluminat public să fie
concepută și din „punct de ve-
dere romantic”.

După cum a hotărît consiliul
municipal, unele porțiuni de
străzi și, mai ales, unele bănci
discret așezate trebuie să rămî-
nă neluminate, ca să fie ferite
de ochii inoportuni.

Domnul primar doctor Kugler
afirmă că a luat această hotă-
rire din considerație pentru pe-
rechile de îndrăgostiți care ar
trebul — chipurile — ocorîte.

Comentatorii rătăcioși adaugă
un element picant: orașul Schles-
wig este oraș-garnizoană și e
plin de soldați americani, care
cer distracție ieftină și la discre-
ție.

CU AJUTORUL MEDICINEI SOVIETICE

O coafeză din micul oraș
Lessebo (Suedia) suferea de șapte
ani de o boală misterioasă, care
o lăsa neorl paralizată, îi pro-
voaca spasme și stînjeri seri-
oase de vorbire. Medicii suedezi
abandonaseră orice speranță de
a preciza un diagnostic și nu
putuseră să-i aplice un tratament
eficace. Fîind o asiduă cititoare
a știrilor sosite din U.R.S.S.,
bolnava aflată că medicii sovietici
au descoperit un leac pentru boli
asemănătoare cu a sa.

Pînă de încredere, ea se adresa
guvernului sovietic, care, prin
mijlocirea Crucii Roșii, i-a trimis
în două rînduri medicamen-
tul salvator. Azi coafeza sue-
deză este pe cale de însănătoșire.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

POEZIE ROMÎNEASCĂ

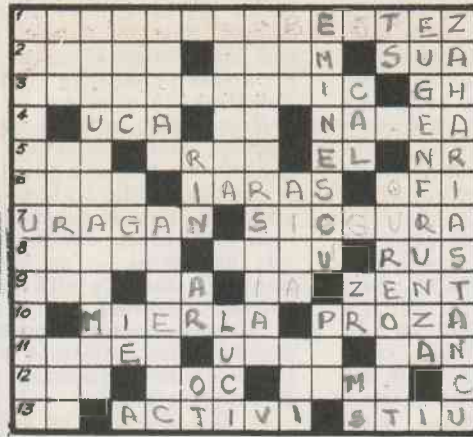
ORIZONTAL: 1) Cunoscut poet și publicist contemporan, autorul volumelor de versuri „Prin ani”, „Oameni în lumină” etc. (2 cuv.). 2) „Un cîntec de pe ... noastră”, volum de versuri de Cleonora Theodorescu — Ștrand în București — Tăra căreia Maria Banuș îl adresează poemul „Tietți vorbesc. Americă”. 3) Cunoscut poet contemporan, autorul volumelor de versuri „Mărul de lingă drum”, „Călător prin constelații” etc. (2 cuv.) — Gheorghe (abr.). 4) Luca și-a pierdut capul... — În gardă! — Cunoscut publicist și filozof contemporan, membru al Academiei R.P.R. 5) Trei litere din catedră — Aparat de ridicat — Pronume — Nota redacției. 6) La mari intervale (feminin) — Încă o dată (od.) — Titlul unei poezii din „Înima bătrînului Vezuv” de Mihai Beniuc (2 cuv.). 7) „Împărați și regi s-adună / Să dea piept cu... ridicat de semilună” (Eminescu). — „Scrisoarea a 3-a” (neart.) — Fără nimeni (fem.). 8) „Vreau prin... universul să-l străbat în înălțime” (Macedonski) — Comedie de Tudor Mușatescu — Popor prieten. 9) Prefix pentru ureche — Notă muzicală — Pune mina — Prezent, mai pe scurt. 10) Pasarea din poemul Veronicăi Porumbacu, dedicat lui Ilie Pintilie — Mină-n mină cu poezia noastră nouă, este închinată aceleiași cauze a poporului. 11) Flăcără (pop.) — „... pămînt mîștinșos”, poezie din volumul „Cîntecele pămîntului natal” de

Ion Brad — „... de nădejdi — culcat de vînt” (A. Toma, „Cîntul vieții”). 12) Cer... încurcat — „Ni s-a-nfundat acolo-șă. / Cartușe... strada s-a-ncins, / Ne umflă focul” (Veronica Porumbacu, „Anii aceștia”) — „O... de cuvinte” de Miron Costin. 13) Diftong latin — Așa cum sînt poezii noastre în frontul păcii — Cunosc.

VERTICAL: 1) Poet și prozator contemporan, autorul volumului de versuri „Lingă înima ce arde” (2 cuv.). 2) Nume bărbătesc — Căruțelor — În versurile epigramiștilor. 3) Cunoscut poet contemporan, autorul volumelor de versuri „Oda pămîntului meu”, „Războiul” etc. (2 cuv.). 4) Colihă pescărească — Virșta frantzuzului — Cămășă înflorată. 5) Postav (invechit) — „Ca zeii, în pieptul lumii să sădească / Amor, dreptate și avînt...” (Th. Ne-

culuță, „Spre tarmul dreptății”). 6) Fluviul din poeziile lui Heine — Măsură de suprafață — De la (od.). 7) Poezie tristă — „Poate de mult s-a stins în drum / În depărtări albastre / Dar raza ei abia acum... vederii noastre” (Eminescu, „La steaua”). 8) Cunoscută poeză contemporană, autoarea volumelor de versuri „Vîrștele anului”, „Dialogul vîntului cu marea” ș.a. (2 cuv.). 9) Diminutiv masculin — Cearță (pop.) — Intrări. 10) Autorul volumului de versuri „Umbră stelelor” — Diminutiv feminin. 11) Patruped — Zerl — Mihail Sadoveanu. 12) Tese! — Încourajat de glorie (fig.). 13) Cunoscut poet contemporan, autorul volumelor de versuri „Vă chem!”, „Liberi și stăpîni” etc. (2 cuv.). 14) Romanțier, poet și publicist contemporan, autorul „Poemelor simple” (2 cuv.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

SFATURI practice

Mierea de mai

poate fi considerată nu numai ca unul din cele mai hrănitoare produse naturale, dar și ca un medicament de primă importanță. Am putea spune chiar că e cel mai plăcut medicament din cite există pe lume. Însăși dulceața ei provine din diferite soluri de zahăr natural, și anume: zahăr de fructe (fructoză), zahăr de struguri (dextroză) și zahăr de trestie. Aceste forme de zahăruri sînt cele mai indicate în tratamentul dietetic al afecțiunilor hepatice, explicația constînd în faptul că ele determină de zece ori mai repede procesul arderilor, solicitînd astfel mai puțin rezervele glicogenice ale ficatului. Pînă și diabeticii suportă adesea mierea de albine curată, fără să constate o creștere primejdoasă a zahărului în sînge.

Dar și mai interesantă poate fi folosirea mierii în prevenirea și combaterea cancerului. Studierea calităților ei în acest domeniu a pornit de la constatarea că sînt foarte rare cazurile de cancer în rîndurile apiculturilor. Făcîndu-se analize și experiențe s-a ajuns la concluzia că aceasta s-ar datora substanței numite cholin pe care o conține mierea și care, prin combinație cu acidul acetic și cu ajutorul unui ferment secretat de glandele albinelor, dă naștere acetilcholinului. Or, se știe că acetilcholinul frînează creșterea și divizarea celulelor.

Refeta pentru un asemenea tratament prevede 100 gr miere curată la o jumătate litru de apă, care să fie luată prin înghițituri mici, în fiecare zi. Nu strică dacă i se adaugă și puțin suc de lămie.

În sfîrșit, pe lingă efectul salutar pe care-l are asupra aparatului circulator, asupra anemiei, surmenajului, stărilor nervoase și digestiei, mierea de albine s-a dovedit a fi și un foarte activ bactericid, în special în cazurile de difterie.

Higiiența orală constată că mierea pură nu numai că împiedică dezvoltarea bacteriilor și înmușierea lor, dar produce și modificări ale acestora pînă la transformarea lor în agenți nevătători. Cu alte cuvînte, un antibiotic natural, complet nedăunător corpului.

Iată de ce, măcar acum, în luna de vîrf a productivității ei, e recomandabil să consumăm miere. Ideal ar fi să n-o neglijăm tot timpul anului, mai cu seamă la hrana copiilor și a celor cu predispoziții la marile maladii enumerate mai sus.

JOSIANA

POSTA REDACȚIEI

RUSU IONEL-BUCUREȘTI. Vă mulțumim pentru aprecieri și sugestii. Iată, perind, răspunsurile la întrebările ce ni le puneți:

1) Nimeni nu a stabilit cu precizie care dintre interpretatele de muzică ușoară e cea mai bună; multe din sufragii sînt, însă, pentru Dorina Drăghici.

2) Desigur că actorii unui teatru se pot transfera la alt teatru. În același timp, însă, e posibil ca un artist să rămînă salariatul unui teatru și să fie distribuit într-un spectacol al altui teatru, ca angajat special numai pentru rolul respectiv.

3) Așa cum am relatat într-un reportaj mai amplu, publicat acum vreo doi ani, Ilie Dutu nu e artist profesionist. El este invalid de război, e debitant de tutun și a apărut pentru prima oară pe ecran în „Viața nu iartă”.

4) Nu încapă îndoială că cinematografia cu cel mai înalt nivel este cinematografia sovietică. Acest lucru a fost confirmat și de răsunătoarele succese pe care filmele sovietice le-au avut la toate festivalurile internaționale — inclusiv cele organizate în țările capitaliste — din ultimii ani.

5) Orice medic vă poate da lămuririle dorite.

EUGEN RADOVICI — FOCȘANI. Există, într-adevăr, propuneri pentru o nouă reformă a calendarului. Există chiar o comisie specială, creată pe lingă UNESCO, însărcinată cu alcătuirea unui nou proiect de calendar. Unii sugerează ca toate lunile să fie egale de lungi, iar sărbătorile să cadă pretutindeni la aceeași dată. Sînt, firește, și alte propuneri. Cert este că, deocamdată, problema se află încă în studiu.

GAVRILESCU VASILE—BEIUȘ, REG. ORADEA. Faptul că vă ustură obrazul după fiecare bărbierit denotă că aveți o sensibilitate exagerată a epidermei. Singura soluție radicală să scăpați de aceste usturimi este să... vă lăsați barbă. Iar în cazul că nu agreeți această podoabă facială, e recomandabil să vă bărbieriti cu multă atenție, fără „contra” și întotdeauna cu un brici sau cu o lamă bine

Luna florilor este și luna maximumului de randament apicol. E greu de demonstrat cum transformă soarele diferite substanțe în neectar și cum ajunge neectarul miere, dar e ușor de arătat cît de valoros pentru om este acest minunat produs al albinelor.

O picătură de miere conține atîtea vitamine, minerale, fermenți și elemente rare, încît

La întrebările cititorilor

CUM SĂ DRESĂM UN CIINE-LUP (II) *

Urmează acum să vă arătăm cum trebuie deprins „elevul” să execute cîteva exerciții. Înainte de a trece la dresaj, este, însă, bine să știm că aceste exerciții nu trebuie să fie făcute toate în același timp, ci progresiv și, de preferat, în ordinea în care le dăm aci.

De asemenea, nu trebuie să obosim cîinele prea mult într-o singură zi. În ceea ce privește exercițiul o dată învățat, el trebuie repetat după 2-3 zile, dar nu prea des, pentru a nu pierdă „elevul”.

Iată acum și cîteva exerciții propriu-zise.

COMANDA „SEZI!” Aceasta este una din cele mai elementare comenzi. E vorba de a învăța cîinele să se așeze pe picioarele dinapoi. Cum îl deprindem să facă aceasta? Îl ținem de lesă (curea) scurt, cu mina dreaptă și, la comanda „Sezi!”, îl apăsăm ușor pe partea posterioară a corpului, pînă ce se așază pe picioarele din spate (foto 1). Dacă execută bine comanda, îl mîngîiem ușor și repetăm exercițiul de cîteva ori, pînă cînd înțelege singur, fără apăsare. Să nu uităm recompensa.

MÎNCAREA LA COMANDĂ. Îl învățăm să mînce numai la comandă, punîndu-i furculița cu mîncare în față și nelăsîndu-l să se atîngă de ea, pînă cînd nu l-am dat comanda respectivă („Poftim!” sau „Mîncă!”).

Înainte, însă, de a-l da această comandă, îl comandăm „Sezi!”, abia după ce a executat-o pe aceasta, îl comandăm să mînce.

MERSUL LA PICIOR. Este un exercițiu mai greu, pentru deprinderea căruia e necesară multă răbdare. De la bun început, trebuie să învățăm cîinele să meargă — atunci cînd ne însoțește — numai pe partea noastră stîngă (foto 2), dezvoltîndu-l de a dansa în jurul nostru. Pentru a ajunge la această deprindere, trebuie să-l ținem scurt de lesă cu mina stîngă, astfel ca botul să-i ajungă la genunchiul nostru. Pentru a nu-i da

posibilitatea să se plimbe în juru-ne, e bine ca, la început, să exersăm pe lingă un gard sau un zid lung, astfel ca „elevul” să se poată mișca pe un spațiu foarte îngust. Dacă ținde ș-o la înainte, îl tragem scurt și tare de lesă, dîndu-i comanda „La pas!”. În caz de recidivă, repetăm gestul și comanda, însoțită, eventual, de o ușoară lovitură peste bot cu cravașa. Dacă, însă, dimpotrivă, are tendința de a rămîne în urmă, fugim noi cîteva pași înainte și, bătîndu-ne cu mina stîngă pe coapsă, îi dăm comanda „Aici, pas!”.

Plîmbarile acestea nu trebuie să-i fie silnice, ci trebuie să procedăm astfel încît să-i devină plăcute cîinului. De aceea, să nu omitem a-l răsplăti, cînd face o „treabă” bună. Mai tîrziu, după ce cîinele s-a deprins, îl vom învăța să umble slobod, fără curea, dar tot lingă piciorul nostru, deprinzîndu-l să asculte de aceeași comandă: „Aici, pas!”.

COMANDA „LIBER!” De la mersul la picior, cîinele poate trece la mersul liber. În acest scop, îi dăm comanda „Liber!”, mîngîindu-l ușor pe cap și desfăcîndu-l lesa. În mod instinctiv, cîinele se va îndepărta să se joace. Important este să-l învățăm să se reîntorcă la comanda „Aici!”. În acest scop, la primele exerciții, îl legăm de zgardă o sfoară foarte lungă. Cînd pornește să se joace, dăm drumul sforii. După un timp îi comandăm „Aici!”, trîgîndu-l ușor de sfoară. Cînd a ajuns la noi, îl recompensăm. În nici un caz să nu-l batem dacă a fost neascultător, ci să repetăm exercițiul cu răbdare.

COMANDA „LA LOC!” De la început este necesar să învățăm cîinele să-și cunoască „locul”, culcușul său. La început, dîndu-i comanda „La loc!”, îl apucăm de zgardă sau de lesă și-l ducem acolo unde l-am fixat culcușul. O dată ajuns, îl apăsăm ușor pe spate, pînă ce se așază jos, și-l mîngîiem. Repetăm exercițiul de atîtea ori, pînă învăță singur unde-i este locul.

COMANDA „JOS!” SAU „CULCAT!” La această comandă îl apăsăm pe spate pînă cînd cedează, așezîndu-se mai tînt pe picioarele din spate, apoi pe burtă, întînzînd picioarele din față (foto 3).

Acestea sînt primele și cele mai simple exerciții. Într-unul din numerele viitoare vom continua cu altele și ceva mai complicate.

* Vezi „Flăcără” nr. 18, din 30 aprilie 1959.

EXPOZITIA UNOR URIAȘE

REALIZĂRI

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Pe strămoșii noștri distanțele măsurate în mii și mii de kilometri îi tulburau pînă la spaimă. Pentru că a izbutit să ajungă de la poalele Carpaților pînă în China, spătarul Milescu și-a înscris numele în istorie. Pe noi, însă, cei ce am pășit pragul erei cosmice și calculăm distanțele în anilumină, noțiunea de „mii de kilometri” nu ne impresionează mai mult decît — să spunem — zgomotul avionului pornit în cursă cotidiană de la București la Constanța.

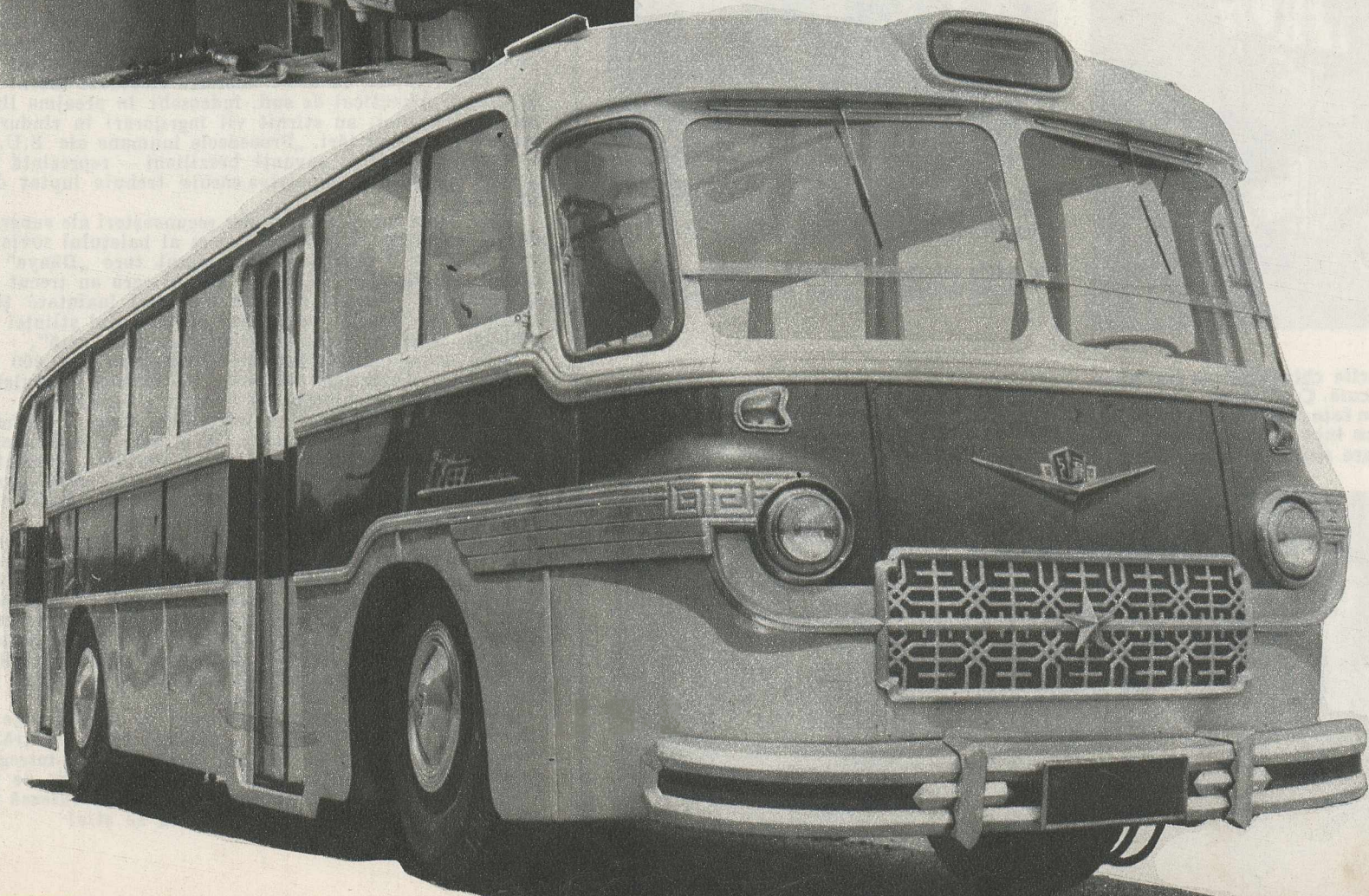
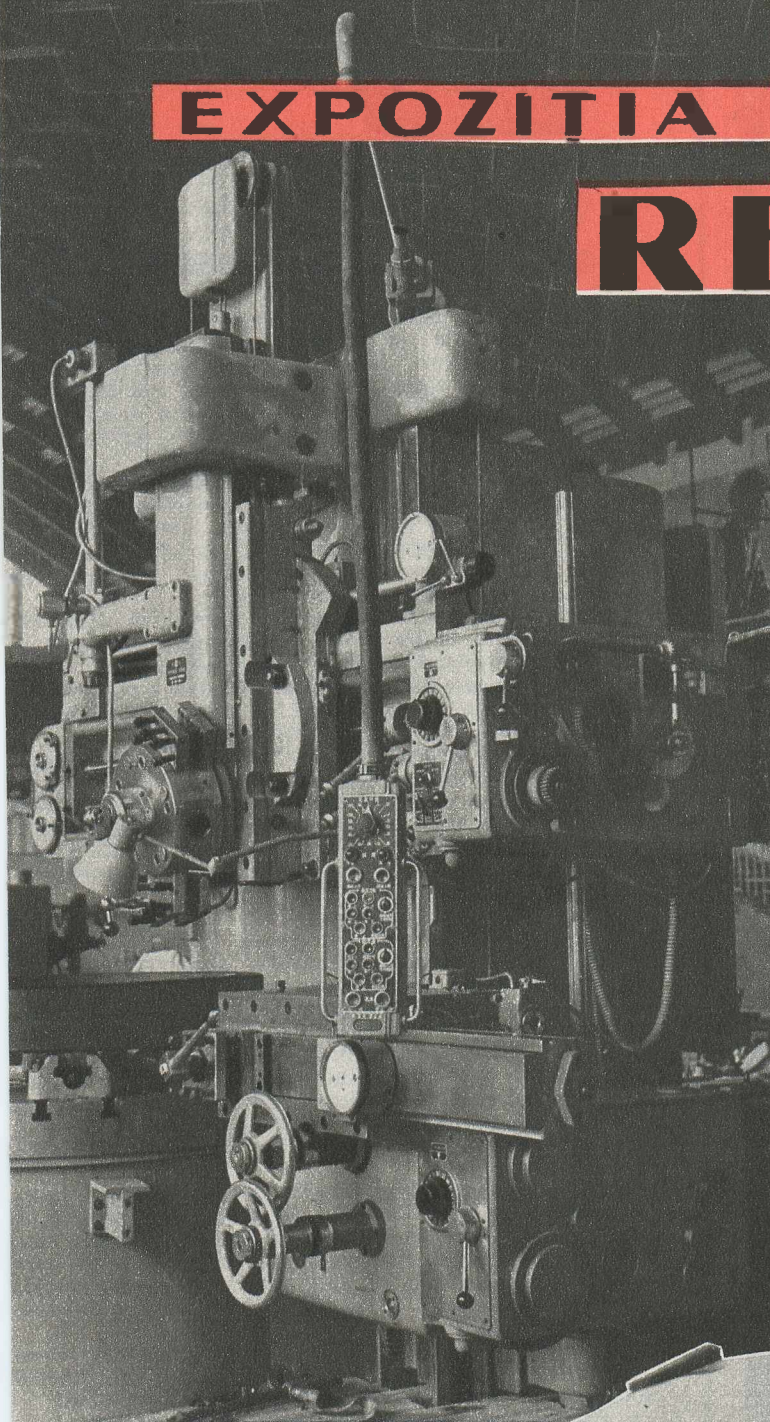
Dar, de multe ori, nu doar curcirea vitezelor cosmice este hotărîtoare în anihilarea distanțelor. Era socialismului a creat asemenea relații între popoarele care i-au îmbrățișat idealurile, încît distanțele de mii și mii de kilometri dintre țări se reduc adesea la o noțiune fără însemnătate.

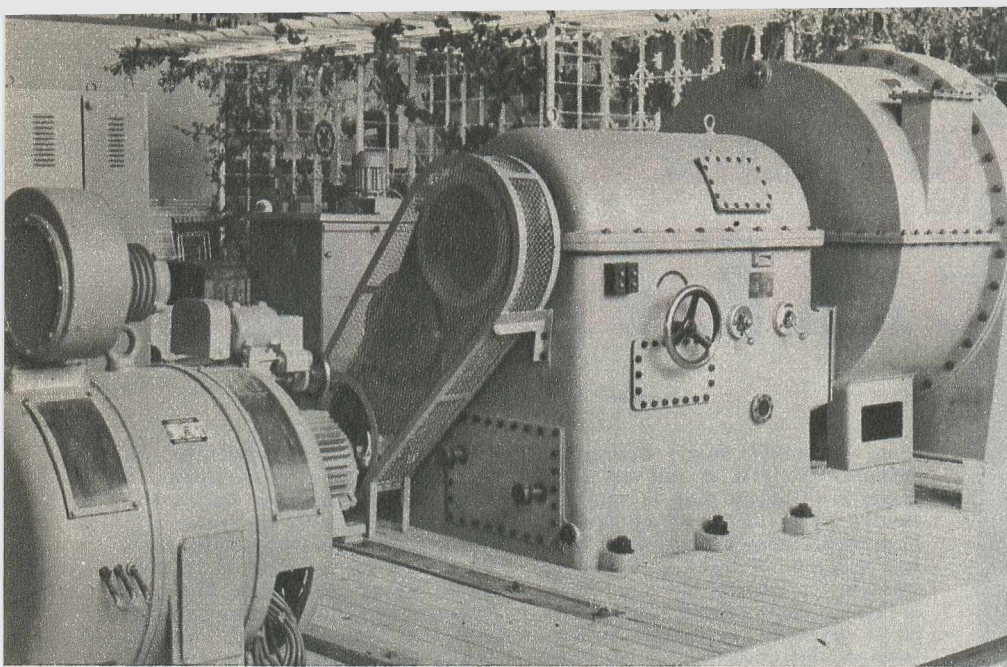
Ai din plin acest sentiment, vizitînd „Expoziția construcției economice a R. P. Chineze”, inaugurată, în aceste zile, în pavilionul de pe malul lacului Herăstrău.

Te oprești, mult de admirație, în fața standurilor și a vitrinelor cu exponate, care vorbesc toate, discret dar fără falsă modestie, despre specificul național chinez. Și, totuși, cît de familiar ți se pare totul, cît de aproape te simți de creatorii admirabilelor lucruri prezentate! Expoziția îți vorbește într-o limbă pe care o cunoști. Ți-s apropiate toate cîte le vezi, fiindcă toate poartă în ele amprenta muncii libere și entuziaste, fiindcă toate sînt roadele îndrăznicii comuniste în gîndire și acțiune. Iată, de pildă: producția de oțel — acest indice al dezvoltării marii industrii — a crescut în R.P. Chineză, de la 1,85 milioane de tone în anul 1952, la 11,08 milioane de tone în 1958. În primul cincinal au început — cu ajutorul Uniunii Sovietice și al altor țări frățești — lucrările de construcție a 10.000 de obiective industriale. Intrarea lor treptată în funcțiune încă în cursul acestui an a marcat, o dată cu uriașele transformări so-

Industria pentru prelucrarea metalelor folosește astăzi asemenea tipuri de mașini de înaltă precizie, create prin munca și priceperea tehnicienilor chinezi.

Industria constructoare de mașini dă la iveală din ce în ce mai multe tipuri de mașini necesare transporturilor.

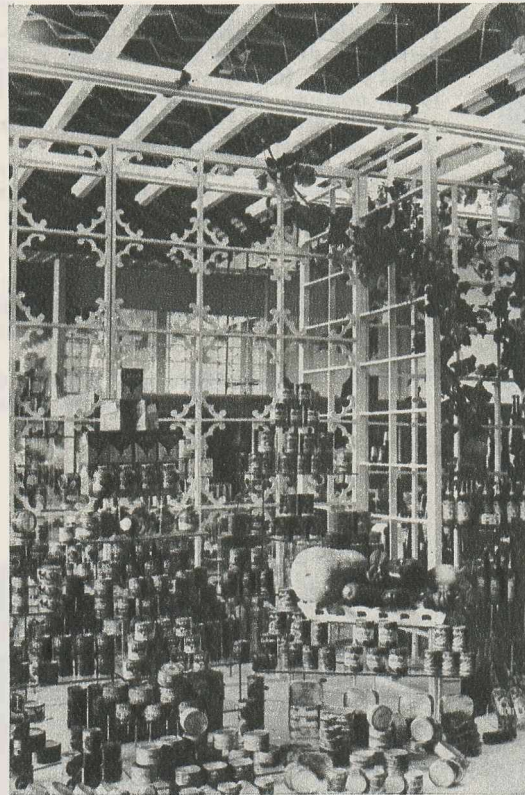
cialiste ale agriculturii, o eră nouă în dezvoltarea economiei chineze pe calea socialismului. Anul 1958 este denumit de poporul chinez „anul marelui salt în industrie și agricultură“.

Despre toate acestea îți vorbește limpede Expoziția. Iar admirația pentru marile succese ale poporului frate se îmbină cu mândria de a te simți cot la cot cu el și cu celelalte popoare eliberate de jugul capitalist, în frunte cu Uniunea Sovietică, în lupta pentru izbînda mărețelor idei ale epocii noastre.

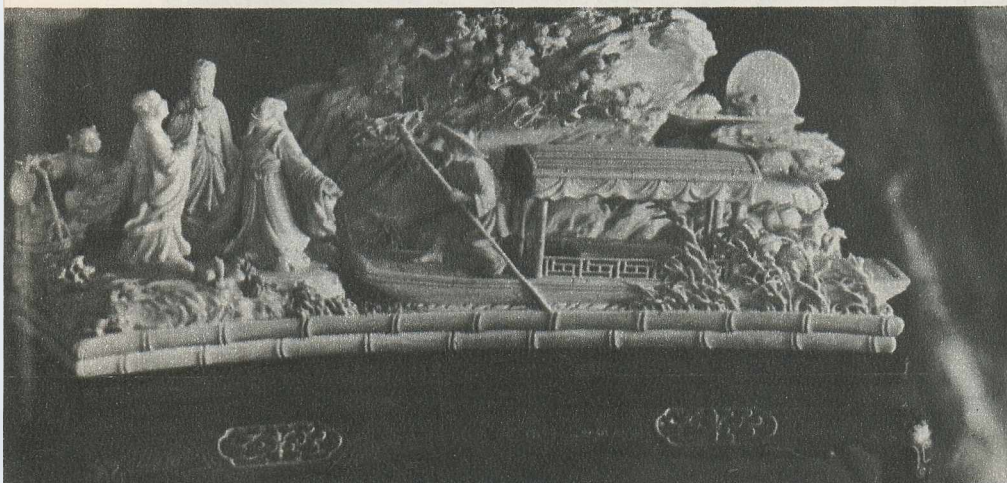
Stilourile chinezești ne sînt bine cunoscute. Ceea ce nu ne împiedică, în fața respectivei vitrine, să lăudăm încă o dată măiestria cu care sînt confecționate.

Industria electrotehnică este prezentă în expoziție printr-o serie de agregate ce stîrnesc admirația nu numai a celor necunoscători în materie, ci și a celor mai pretențioși specialiști.

Industria alimentară ocupă un impresionant stand întocmit cu un gust desăvîrșit.

Incomparabila măiestrie a sculptorilor chinezi în fildeș, jad, lemn de bambus etc. este înfățișată printr-o serie de obiecte de artă de o rară frumusețe.

FLACARA OBIECTIV

● Interogat de către comisia pentru cercetarea activității antiamericane în legătură cu poziția sa față de problema Taivanului, Harry Bridges, secretarul sindicatului docherilor americani de pe coasta Pacificului, a declarat că îl consideră pe Cian Kai-și un nemernic și că va cere docherilor înscriși în sindicat să refuze încărcarea cargoboturilor care pleacă spre Taivan.

● Agențiile de presă au dat în vileag complotul ce fusese pus la cale în S.U.A., pentru asasinarea premierului cuban Fidel Castro, în cursul vizitei acestuia la New York. F.B.I.-ul fusese informat că un grup de șapte persoane — dintre care nici un cubanez — pregătiseră atentatul pînă în cele mai mici detalii.

● Guvernării de la Bonn refuză să admită că antisemitismul capătă în Germania occidentală forme și proporții din ce în ce mai mari. „France Presse“ aduce, însă, drept dovadă concretă a dezmățului rasist, o cifră statistică: în Germania occidentală au fost profanate huliganic, numai în cîțiva ani, 176 cimitire mozaice.

● Miliardarii americani care vin să viziteze Europa au o marotă: să cumpere tot ce li se pare interesant și original. Dintre extravaganțele americane pe această linie, o amintim pe aceea a unui oarecare Roy, căruia i s-a năzărit să cumpere, cu bani peșin, un... W.C. public din Londra. Vespasiana a fost demontată și transportată în S.U.A.

● Presa falangistă spaniolă trece de mai mulți ani printr-o criză de cititori. Încercînd să explice cauzele acestui impas, generalul Franco a declarat recent în fața patronilor asociației presei madrilene: „Nivelul de trai al claselor noastre sociale nu le permite să-și procure cu ușurință ziarele noastre“. Se pare, însă, că, în fapt, acesta nu este singurul motiv al dezinteresului populației față de presa guvernamentală: ostilitatea cu care sînt privite ziarele regimului dictatorial din partea maselor cîntărește cel puțin tot atît de mult ca și sărăcia celor ce nu-și pot permite să dea cîțiva bănuți pe o fițiucă fascistă.

● Dintr-un recent discurs rostit de politicianul francez de dreapta, Georges Bidault: „Sînt unii care afirmă că Algeria n-ar fi o afacere bună. Eu spun că Algeria este o afacere bună, datorită petrolului și gazului pe care francezii l-au găsit acolo“. Cum s-ar zice, o afacere atît de grasă, încît merită un război colonialist și o „pacificare“ sîngeroasă.

● Compania americană de asigurări „Metropolitan Life“ anunță că, numai în cursul ultimului an, 92.000 de americani și-au găsit moartea în diferite accidente.

● Experiențele cu arme nucleare efectuate recent de S.U.A. în Atlanticul de sud, îndeosebi în preajma litoralului Braziliei, au stîrnit vii îngrijorări în rîndurile populației acestei țări. „Procedeele inumane ale S.U.A. — declară numeroși savanți brazilieni — reprezintă un pericol de moarte împotriva căruia trebuie luptat din răspuțeri“.

● În presa turcă nu apar des recunoașteri ale superiorității sovietice. Grandiosul succes al baletului sovietic în S.U.A. a determinat, însă, ziarul turc „Dunya“ la asemenea reflecții: „În cei 42 de ani care au trecut de la revoluție, Rusia a întrecut cele mai înaintate țări ale lumii occidentale nu numai în domeniul științei și tehnicii. Rușii au atins superioritatea și în artă“.

● În urma inundațiilor din Madagascar, 100.000 de oameni au rămas fără adăpost, iar întreaga populație a insulei este amenințată de foamete și epidemii.

● „New York Times“ a întreprins recent o anchetă în jurul problemei Berlinului. 39 la sută dintre americanii interogați nu știau măcar că Berlinul occidental se află pe teritoriul R.D. Germane și că această parte a marelui oraș se află la o distanță de aproximativ 150 km de frontiera R.F. Germane.

● Deputații neozelandezi nu vor mai putea profera... înjurături și invective în incinta parlamentului. O ordonanță prezidențială le interzice ca, de aci înainte, să se califice reciproc cu injurii ca: „boule!“; „imbecilul!“; „pungașule!“; „individ abject!“; „escroc!“ etc. etc. Măsura a fost luată pentru că, dezbaterile parlamentare fiind radiodifuzate, ieșirile „nedelicate“ ale deputaților ar putea submina prestigiul, și așa destul de scăzut, al parlamentului, în ochii maselor.

● Cu toate încercările guvernului de la Bonn de a împiedica turnarea filmului „Clinilor, vreți să trăiți veșnic?“, care redă, în imagini convingătoare, întregul dezastru al armatelor hitleriste în marea bătaie de pe Volga, acest film a fost realizat și, în prezent, rulează pe ecranele vest-germane. Pînă cînd, nu se știe!

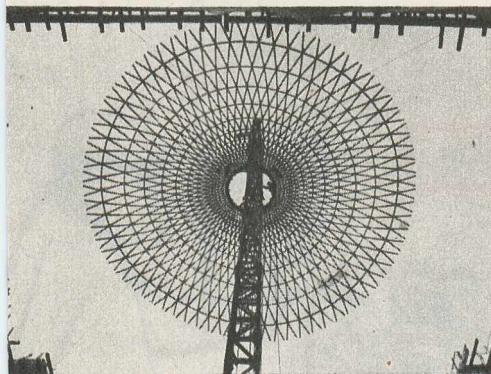
ÎN JURUL GLOBULUI

CANALE cu adâncime de 2 metri și lățime de 3,4 m poate săpa — înălțurând pământul excavat — aceasta nouă mașină produsă la Voronej (U. R. S. S.).

INTR-UN RITM RAPID se înalță noile blocuri din prefabricate, în curs de construcție la Lodz (R. P. Polona).

CURIOASA IMAGINE înfățișează împletitura de bare de oțel pe care va fi fixată cupola unui pavilion circular cu o suprafață de 18.000 m p, de la Târgul Internațional din Brno, din toamnă acestui an.

1.100 KG! Alți ointărește această taurină de rasă „Sanho” crescută la ferma Sertala din R. P. Chineză. Datorită îngrijirii și alimentației științifice (dreapta) vițelii cresc aici în greutate cu 800 gr până la 1.400 gr zilnic.

CEL MAI MARE DIN ASIA. Acest rezervor petrolifer cu o capacitate de 54.000 mc. montat la Sanhai (R. P. Chineză), este cea mai mare construcție de acest fel din Asia.

—NICI UN REBUT n-a dat strungarul Kalman Medgyesi de la uzinele „Lang” din Budapesta, în decursul ultimilor șase ani.

APARATUL PORTABIL DENARCOZĂ, realizat recent de medicul maghiar Pal Pfahler, poate încă pe într-o vizită obișnuită.

CELE DOUĂ BERZE, care, an de an, revin la cutbul lor de pe un vechi coș din localitatea vest-germană Krumstadt, își primesc hrana cu ajutorul unui ingenios „lift” construit de un localitate.

NU-I UN DIRIJABIL, CI... O BOMBĂ. Rămășiă neexplodată din timpul celui de-al doilea război mondial, această bombă a fost descoperită și făcută inofensivă recent, la gara londoneză Waterloo. Fotografia înfățișează încărcarea ei într-un camion, cu ajutorul unei macarale, după ce l-a fost scos focosul. O teribilă dar oportună aducere aminte pentru acei englezi — din ce în ce mai puțin la număr — care a probă și susțin reînarmarea Germaniei occidentale...

Cu ajutorul științei

Spre centrul pământului în colaborare internațională

Există contradicții între specialiști în ce privește componența și grosimea scoarței solide a pământului, adică a straturilor care merg până la rezervorul magnetic al globului. Și aceste contradicții au fost scoase și mai mult în evidență, cu prilejul Anului Geofizic Internațional, fiind unul din susținut că la o adâncime de 25 kilometri se poate ajunge deja la primele manifestări ale magnei care alimentează vulcanii în erupție, iar alții au dedus — în urma ultimelor cercetări experimentale — că la adâncimea aceasta există încă bazalt în stare solidă. În sprijinul acestei afirmații s-a citat experiența savanților sovietici, care au reușit să obțină presiuni artificiale asupra materiei de peste 15 milioane de kilograme pe centimetru pătrat. S-au făcut, de asemenea, experiențe cu presiunea de ordinul trei milioane și jumătate de kilograme pe centimetru pătrat — care se crede a fi cea din interiorul profund al pământului — și s-a constatat că la această presiune până și cele mai grele corpuri solide își dublează și chiar își tripliază densitatea. Or, schimbându-și densitatea, granitul își schimbă și „temperatura de fuziune” care trebuie să fie mult mai ridicată decât aceea indicată până acum în tratatele de chimie.

Spre a elucida această problemă — și multe altele, desigur — s-a preconizat forarea unui puț de cercetări geologice, adnc de 25.000 de metri. Iar pentru realizarea acestei idei, s-a sugerat colaborarea între cele două țări care dispun de cele mai puternice mijloace tehnice: Uniunea Sovietică și S.U.A. S-au făcut chiar propuneri în privința sarcinilor ce ar reveni fiecăreia. Cum forajul ar urma să se facă într-o depresiune a Oceanului Pacific adâncă de 10.500 metri — firește spre a câștiga dintr-o dată această adâncime — Statele Unite și-ar asuma sarcina de a construi o insulă artificială stabilă, pusă la adăpost de efectele hulei și ale furtunilor, iar Uniunea Sovietică ar executa forajul propriu-zis al puțului pe restul de 14.500 metri, ce ar rămâne de la fundul oceanului, până la adâncimea totală de 25.000 de metri.

Încă nu s-a perfectat acordul, astfel că nu se știe până acum când va fi realizată această propunere a oamenilor de știință consacrați muncii pașnice. Dar de pe acum se poate vedea din ea ce opere grandioase s-ar obține printr-o colaborare pașnică internațională.

REDACȚIA : BUCUREȘTI Căsuța Postală 3507 of. 33
PIAȚA ȘCINTEII Tel.: 17.60.10, Int. 1744

ABONAMENTE:

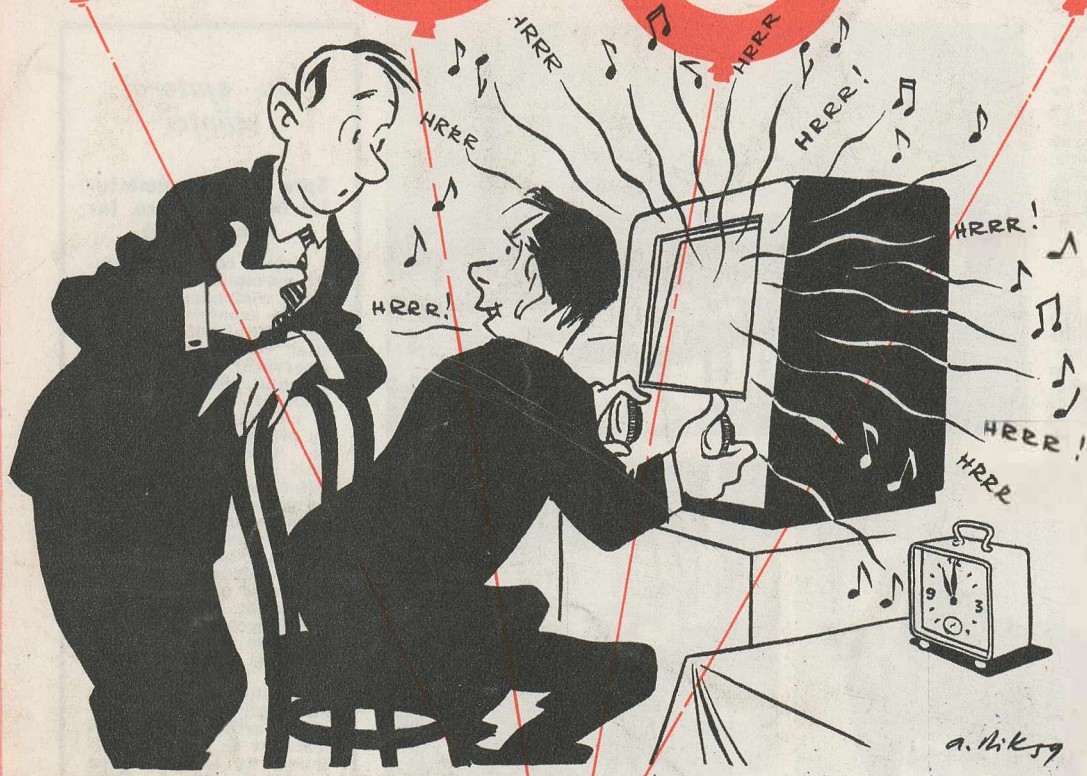
la toate oficiile postale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni : 26 lei
6 luni : 52 lei
un an : 104 lei

UMOR

LA TELEFONUL PUBLIC

— Dar vecinii nu dorm la ora asta?
— Fii serios! Cum o să doarmă, cu gălăgia asta!

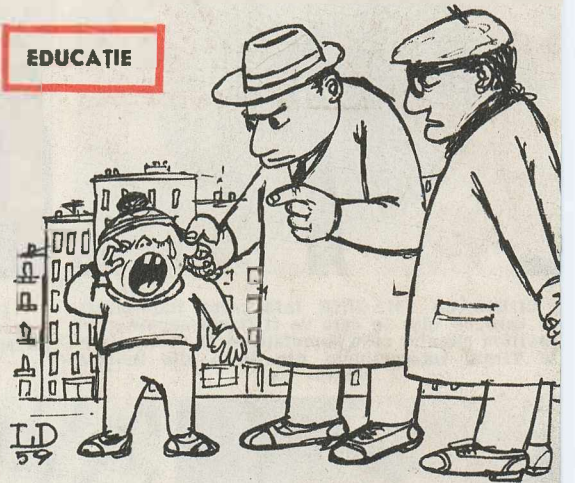
Desen de Rik AUERBACH

— Cele ce v-am spus sînt extrase dintr-o corespondență a întreprinderii, așa că vă recomand discret

Desen de L. DARIA

EDUCAȚIE

— De ce-l bați?
— Fiindcă plînge!
— Și de ce plînge?
— Fiindcă l-am bătut.

Desen de L. DARIA

INTRE VINZĂTORI

— Cum îți permiți să vorbești așa cu mine? Ce, crezi că sînt client?...

Desen de L. DARIAN

Sperietoarea de ciori: — Dacă ăsta mai stă mult aici, îmi ia pîinea de la gură...

Desen de D. PETRICĂ

— Nu, nu sînt în birou!... Cum?... Să merg să mă caut!..

Desen de PAVEN

— Nu vă speriați! Nu-l rup. Îl transplantez numai la mine acasă.

Desen de V. VASILIU

— Costică!... Du-te imediat jos și spune-le să nu mai spargă nuci, că sînt cum se dărîmă casa!...

Desen de Dan DUMITRESCU